

Победа в Христос

ОТ
Чарлз Трюмбул

отпечатана през 1923 год.

превод от английски: Димитър Працинков
2014

Съдържание

Глава 1	Какъв е видът на вашето християнство?	2
Глава 2	Животът, който побеждава	4
Глава 3	Истинска и лъжлива победа	8
Глава 4	Дали победата е спечелена от нас или е дар?	11
Глава 5	Да побеждаваме без да се опитваме	13
Глава 6	Тайната на победата	18
Глава 7	Опасностите на победния живот	21

Глава 1

Какъв е видът на вашето християнство?

В семинарията, която имах привилегията да посещавам, ние, които имахме високо мнение за себе и си мислехме, че сме на по-високо ниво от обикновеният член на църквата поради това, че бяхме готови да посветим времето, енергията и парите си за да посещаваме семинарията и да участваме в мисионерската програма на нашия Господ за евангелизирането на света, ние постоянно бяхме предизвиквани от нашите преподаватели, които ни задаваха доста неудобния въпрос: „Дали вашият вид християнство си струва да бъде изпращано до нехристиянския свят?“ **Не се поставяше под въпрос дали християнството си заслужава да бъде изпращано.** Разбира се, че трябва да бъде изпращано. **Нас ни питаха какъв е вашият вид християнство? Какво демонстрирахте в ежедневието си тази сутрин, вчера, миналата седмица, миналата година? Това ли очаква да получи нехристиянския свят и какво е нужно, за да се промени изцяло живота на невярващите хора, които живеят там?**

Има един вид християнство, което си заслужава да бъде изпращано до нехристиянския свят. Това е начинът, по който е живял и винаги живее Исус Христос. **Заслужава си да бъде изпращано до нехристияните само този вид християнството, което е демонстрирал в живота си Самият Христос. Единственият вид спасение, което си заслужава да предлагаме на хората е спасението, което предлага Исус.** Само видът на християнството, което Исус е демонстрирал в живота си ежедневно, миг след миг, е единственият вид християнство, което си заслужава да живеем. Понякога сме подпомагани от явното съвпадение между собствените ни преживявания и някои текстове в Библията. Например, в нея четем за човек, който от 38 години бил парализиран и не можел да ходи, на когото Исус задал въпроса: „**Искаш ли да бъдеш здрав?**“ След като човекът потвърдил, че е съгласен, Исус казал: „*Стани и ходи.*“ Веднага след това човекът оздравял и проходил.

За мен този откъс е много важен, защото познавам друг човек, който от 38 години е парализиран от психическа парализа чрез робството си на греха и мечтаеше да оздравее. Един ден нашият Господ каза на този мой познат: „*Стани и ходи.*“ Аз бях 13-годишно момче, когато за пръв път публично признах, че Исус Христос е моят Спасител. Но чак 25 години след това най-накрая разбрах, че Христос предлага на всеки човек в този живот същата сила, която Той предлага за спасението му. **И аз съм убеден, че много християни, които искрено вярват, че Господ Исус Христос е техен личен Спасител и следователно са родени отново, въпреки това са в робство и са парализирани, защото не знаят за удивителното предложение на нашия Господ.**

Те са парализирани така, както бях парализиран и аз **поради погрешната си представа, че самите ние сме длъжни да участваме в правенето на това, което единствено Бог може да направи.**

На всеки човек Исус предлага 2 неща. Да ни **освободи от наказанието** заради нашия грях и да ни **освободи от властта** на нашия грях. Тези две предложения са направени при едни и същи условия: ние можем да ги приемем **само ако му позволим Той да ги осъществи изцяло**. Всеки християнин е приел първото предложение, но много християни не са приели второто предложение. Те погрешно мислят, така както си мислех и аз в продължение на 25 години, че трябва да участват в победата над собствения им грях и че усилията им, волята им и решимостта им, които са подсилвани и подпомагани от силата на Христос, е пътят към победата. **И дотогава, докато погрешно вярват в това, те са обречени да бъдат побеждавани, така както биха били обречени на вечна смърт, ако спасението им зависеше от собствената им работа заедно с Христос за плащането на наказанието за техния грях.**

Въпреки че всички истински християни знаят, че са оправдавани единствено чрез вярата, повечето от нас са убедени, че за да получим освещението, ние трябва да гребем здраво в своята лодка. Поради тази причина много оправдани християни са ужасно разочаровани от собствения си опит от освещаването и от живеенето на новия живот. Д-р Скофийлд говореше, че много християни имат възходи и падения в ежедневието си живот – един ден имат победи, а на следващия имат провали; изповядват греховете си и отново се опитват да живеят праведно и по този начин превръщат обезкуражаването и поражението в обичайно преживяване. Той казваше: „Това не е християнско преживяване, това е преживяването на християнина.“ **Християнското преживяване е изцяло плод на Производителя на християнското преживяване – на Светия Дух.** Поради това, когато християните се опитват да участват в работата на Производителя на тяхното християнско преживяване, вместо да позволяват на Светия Дух да прави всичко, те имат това обезкуражаващото преживяване, което имат много християни, **но то не е християнско преживяване.**

Вие как приехте предложението на Христос да ви освободи от наказанието за вашия грях? Вие го приехте като изцяло дар на милостта Му към вас. Чрез вяра вие Му позволихте да извърши изцяло това опрощение. Няма ли да приемете сега и второто Му предложение за незабавно и цялостно освобождаване от властта на вашите познати грехове и то при същите условия? Това чудо е също толкова голямо, колкото е голямо чудото на повторното раждане. **И то също се извършва изцяло от Бога.**

Мой приятел, който дълги години служеше като мисионер, ми каза преди няколко години, че той и няколко други мисионери, работещи в чужбина, си говорели помежду си, че ежедневието им живот не прилича на описанията в Новия Завет на живота на ранните християни. Те не знаели защо се получава така; само знаели, че са мечтаели за нещо, което нямали. Договорили се да отидат някъде сами и да се уединят за няколко дни, ако е нужно, за да изложат целия проблем пред Бога и да го помолят да им даде това, което нямали. Така и направили; и Бог направил точно това, което те поискали; и приятелю, тези осветени християнски мисионери и ветерани в мисионерското служение се върнали като нови хора в Христос, с нов живот и с нов Христос.

Приятелят ми разказал случилото се на друга мисионерка, която била много духовна, но нервна и избухлива млада жена. Тя видяла истината и позволила на Христос да изработи всичко в живота ѝ и по същия начин получила победата чрез вярата. Няколко месеца по-късно приятелят ми се намирал надалече от тази млада мисионерка и получил писмо от нея, в което тя му разказала за чудните неща, които се случили в живота ѝ. Тя написала: „Още в началото исках да ви пиша, но се страхувах, защото не знаех, дали това ще продължи. Но то продължи и беше толкова прекрасно! Просто като илюстрация на това, което ви казвам, знаете ли, че през последните 3 месеца аз нито веднъж не затръшнах вратата пред лицето на който и да е от тези глупави индийски служители, които в миналото „ми лазеха по нервите,“ **но през тези 3 месеца аз нито веднъж не се ядосах и не избугнах!**“

И това е било чудо. Не е чудо, че тази жена се е въздържала и не е затръшнала вратата. Всеки обикновен и невярващ човек, който е възпитан и търпелив няма да затръшне вратата, а ще стисне зъбите си, ще използва силата на волята си, или ще сложи ръцете си зад гърба си, защото е решен да не извърши това, което му се иска да извърши. Не, в това няма чудо. Но в продължение на 3 месеца да не усетите вътре в себе си този прилив на раздразнение, на невъздържаност, който ви кара да дадете видим израз на чувствата си по един неконтролируем начин; самото ви сърце не ви ли казва, че това наистина е чудо в собствения ви живот?

Но това е, което ни предлага Христос тук и сега – **незабавна и пълна свобода от всяка власт на познатия ни грях.** Това е имал предвид Павел, когато е писал Рим.7 и 8. Например, в Рим.8:2 той казал: „**Защото законът на Духът на живота в Христос Исус ме освободи от закона на греха и на смъртта.**“ (мой превод) **Вие радвате ли се в Христос като ваша победа по този чуден начин? Не ме разбирайте погрешно. Аз не говоря за някаква погрешна представа за безгрешно съвършенство.** Не е възможно за който и да е човек да има такава сделка с Христос, която да му даде правото да каже „Аз съм безгрешен“ или „Аз никога вече няма да извърша грях.“ Чудото, за което ви говоря сега, се поддържа и продължава в живота ни единствено чрез нашата постоянна и ежеминутна вяра в нашия Спасител, заради Неговата ежеминутна

победа над властта на нашия грях. Ние можем и сме длъжни да казваме това, което е казвала Франсис Ридли Хавергейл: „Поверяваме на Него нашата вяра.“

Какви са условията за да имаме този победен живот? Те са само две и са много прости: **капитулиране и вяра**. „Да вървим след Бога и да позволяваме на Бога да работи в нас.“ Някои християни **не са капитулирали безусловно** пред господството на Исус Христос. Както казва г-н МасКонки, **те са предали на Христос греховете си, но не са му подчинили волята си**. Ако има в този момент нещо в живота ви, което все още не сте подчинили на Господа, ще Му го предадете ли сега? Няма ли да Му кажете, че сега се обръщате към Него и винаги Му се предоставяте изцяло, такъв какъвто сте и всичко, което имате, за да царува Той във вас, да ви използва и да бъдете на Негово разположение? Всеки навик в живота ви, всеки ваш стремеж, всяка ваша надежда, всеки обичан от вас човек, всичко, което притежавате и вие самият – Той трябва да има всички тези неща, ако Той трябва да е не само вашият единствен Спасител, но и вашия Живот.

Това е първата крачка, това е първото от двете условия. Но това не е всичко. Вероятно вие сте направили това капитулиране пред Исус преди много години и сте се чудили защо нямате победата, за която сте мечтали. **Причината е, че за да имаме победен живот не е достатъчно само да капитулираме пред Господа**. Печално е, че някои от нас знаят това от собствения си опит. Ние може да вървим след Бога, но **ако не позволяваме** на Бога да работи в живота ни, ние със сигурност ще бъдем побеждавани. Може би ние не сме разбрали, че работата за постигане на победата се извършва изцяло и изключително от Бога. Защото след като сте поставили себе си безрезервно и изцяло под властта на Господ Исус Христос, тогава трябва да знаете и да помните, че постигането на победата в живота ви веднага се превръща в Негова отговорност и Негово (казвам това с най-дълбока почит) задължение да ви пази от властта на греха. Самият Исус се е заклеймил да прави това:

„Грехът няма да властва над вас, понеже вие не сте под закон (където спасението ви зависи от вашите дела), а сте под милост.“ (Рим.8:14 – мой превод)

„Достатъчна ти е Моята милост.“ (2Кор.12:9 – мой превод)

Следователно нашият Бог не просто очаква вие да се молите за победа, а очаква вие да Го хвалите за победата. Много християни отлагат и пречат за постигане на победата в живота им, защото се молят за победата, **а всъщност Исус очаква те да Го хвалят за победата**. (Коментар: Ние очакваме да видим победата и чак тогава започваме да благодарим и да хвалим Бога за нея. А Павел казва в Рим.8:25: „Но ако се надяваме на онова, което не виждаме, тогава с търпение го очакваме.“ Д.Пр.) **Както е казал един човек, ние не трябва на молим Бога да направи милостта Си да е достатъчна за нас. Той ни казва, че вече е направил това**, а нашата роля е **просто да вярваме на думите Му и да казваме: „Благодаря Ти, Господи**.“ Поради това, нека сега да искаме цялото благословено чудо на победния живот, като казваме заедно това просто изречение с молитва, обмислено, разбирайки огромното значение на думите и в сърцето си да хвалим Бога заради неговата вярност и истина така: „Знам, че Исус задоволява сега всичките ми нужди, защото Неговата милост ми е достатъчна.“

Глава 2

Животът, който побеждава

Има само един вид живот, който побеждава и това е начинът, по който е живял Исус Христос. **Всеки човек може да има този вид живот, всеки човек може да живее по този начин**.

Не казвам, че всеки човек може да е като Христос. Имам предвид нещо, което е много по-добро от това. Не казвам, че човек винаги ще получи помощ от Христос, а имам предвид нещо по-добро от това. Не казвам, че човек може да има сила от Христос, а имам предвид нещо много по-добро от силата. Не казвам, че човек просто ще бъде спасен от своите грехове и ще бъде предпазван да не греши, а имам предвид нещо много по-добро даже от тази победа.

За да обясня какво имам предвид, аз трябва да ви разкажа за едно мое скорошно и много лично преживяване. Мисля, че съм прав когато казвам, че в сравнение с мнозинството от хората, аз знам повече за поражението, измените и опозоряването на Христос, за неподчинението на небесните откровения, за съзнателното недостигане на това, което виждах, че другите хора са постигнали, за което знаех, че Христос очакваше и аз да го постигна. Не много отдавна аз бях принуден да спра и просто да кажа, че се надявам, че един ден ще бъда изведен от тази ситуация към нещо по-добро. И ако тогава ме бяхте попитали как очаквах да стане това, аз щях ви кажа, че не знам. Но благодарение на търпението на Исус, който е понесъл толкова много страдания и на Неговата безгранична любов и милост, аз не бях оставен да спра там, а ми беше позволено да продължа, **за да разкажа за нещо по-добро от тъжната история на моя личен провал и разочарование**.

Имах следните три осъзнатите нужди в живота си, преди да дойде новото изживяване на Христос, за което ще ви разкажа и те бяха достатъчно добре дефинирани.

1. Имаше голяма нестабилност в духовния ми живот и в привързаността ми към общуването ми с Бога. Понякога се намирах в духовен подем, а друг път пропадах в дълбини. Някое силно и извисяващо богослужение в църквата, някой вълнуващ призив, изречен от победоносен християнски водач, някоя дълбоко вълнуваща християнска книга или някое задължение да извърша някаква трудна работа в служба на Господа, което е предшествано от молитва – всички тези неща ме издигаха нагоре. Тогава бях в небесата и Бог ми се струваше много близо до мен и духовният ми живот беше много дълбок. **Но това състояние не траеше дълго.** Понякога, поради един единствен провал пред някое изкушение, друг път поради постепенно хлъзгане надолу, аз загубвах най-добрите си преживявания и установявах, че съм се озовал обратно на по-долните нива. **А долното ниво е рисковано място за християнина,** което Дяволът отново и отново ми демонстрираше. Струваше ми се, че аз би трябвало постоянно да живея на високо ниво в близко общуване с Бога, така както виждах, че живеят някои други хора за разлика от мен. Несъмнено тези хора бяха изключение; те бяха малцинство сред християните, които познавах. Но аз исках да съм член на това малцинство. **Защо всички ние да не станем такива и да превърнем тази група в мнозинство?**

2. Другата осъзната липса в живота ми беше свързана с провала ми пред най-големите грехове. Аз не можех да извоювам победа в определени области от живота си. Но ако Христос не беше способен да спечели победа, какво добро можеха да извършат моите християнски вярвания и признания? Аз не се стремях към безгрешност, но вярвах, че Бог може да ме направи победител в някои области в живота ми. А победите в тези области на живота ми бяха примесени с съкрушителни и унижителни поражения. Въпреки това аз се молах и то толкова страстно за освобождение, но то не идваше.

3. Третата осъзната липса в живота ми беше свързана с тази динамична и убеждаваща духовна сила, която може да извършва чудеса в живота на другите хора. Аз бях участвал много активно в християнската работа още когато бях 15-годишно момче. Разбира се и аз имах страдания, както всеки друг човек. Аз даже водех разговори насаме с хората, за да ги убедя да предадат себе си на моя Спасител! Но аз не виждах резултати. Е, разбира се, понякога виждах някой малък резултат, но не много често. Не виждах хора, чиито живот е променен от Христос и те да са се превърнали в евангелизатори поради моята работа, **а на мен ми се струваше, че аз трябва да виждам този резултат.** Други хора виждаха такива резултати, тогава защо аз не виждах? Успокоявах себе си със старата максима (която толкова често е използвана от Дявола), че на мен не ми е дадено да виждам резултатите и че мога спокойно да оставя Бог да ги види, след като аз съм свършил моята част от работата. Но това не ме задоволяваше и понякога се чувствах подтиснат от духовното безплодие на моето християнско служение.

Преди една година започнах да получавам по различни пътища намеци, че някои хора, които считам, че са подозрително много благословени в християнското си служение, **изглежда притежават разбиране или усещане за Христос, което аз не притежавах** – което беше отвъд, по-голямо и по-дълбоко от всички представи за Христос, които аз имах. Когато за пръв път чух този намек, аз се възмутих. Как е възможно някой друг да има по-добра представа за Христос от мен (тук излагам съвсем откровено пред вас безразсъдните и самодоволни дела на разума и на сърцето ми, които бяха закърнели в развитието си поради моя грях)

- Не вярвах ли в Христос и не му си се покланях като на Божий Син, който е в единство с Бога?
- Не бях ли Го приел като мой личен Спасител преди повече от 20 години?
- Не вярвах ли, че единствено в Него беше вечния живот?
- Не се ли опитвах да живея, като Му служа и като Му предавам целия си живот?

- Не го ли молах постоянно за помощ и напътствие, не вярвах ли, че в Него е единствената ми надежда?

- Не защитавах ли каузата за възможно най-възвишената представа за Христос, като ръководех на страниците на вестник „Съндей Скуул Таймс“ един симпозиум, посветен на божествеността на Христос, в който видни изследователи на Библията от цял свят свидетелстваха за личната си вяра в Христос като Бог?

Аз правех всички тези неща. **Как беше възможно да има представа за Христос, която да е по-добра от моята?** Знаех, че трябва да Му служа много по-добре от колкото му служех. Но имах нужда от нова представа за Исус, която не можех да допусна. Но въпреки това, този намек продължаваше да идва при мен и то от посоки, които не можех да пренебрегна. Чух проповед от един известен проповедник, посветена на Еф.4:12-13: *„За усъвършенстването на светиите, за делото на служението, за поучението на тялото Христово; докато всички ние се съединим в едно във вратата и в пълното познаване на Божия Син и станем зрели хора, според мярката на съвършенството на Христос.“* (мой превод)

Докато я слушах, аз бях изумен и озадачен. Не можех да следвам мисълта на проповедника, защото тя стигаше до дълбочини, до които аз не бях достигал. Той говореше за Христос и Го разкриваше пред нас по

начин, който признавам, че беше изцяло непознат за мен. Докато го слушах, аз не бях готов да кажа, дали проповедника беше прав или грешеше, но ако той беше прав, това означаваше, че аз не бях прав. След това прочетох друга проповед от същият проповедник, която беше озаглавена „Представата на Павел за Господ Исус Христос.“ Докато я четях, стигнах до същото трудно разбиране, че **той и Павел говореха за Христос, когото аз просто не познавах**. Възможно ли беше те да са прави? Ако те бяха прави, тогава как аз бих могъл да придобия тяхното познание?

Веднъж се запознах с друг пастор, чиято работа сред хората беше преизобилно благословена. От него научих, че той считаше за своя най-голяма духовна придобивка осъзнаването си, че се намира в реалното присъствие на Исус. Той ми каза, че нищо не го подкрепя да понася житейските трудности така, **както разбирането, че Исус е винаги с него във всяка ситуация и че това го прави независим от собствените му чувства, от собствените му пустини и от собствените му представи** относно това, как Исус ще демонстрира присъствието Си. Той ми каза, че Христос е домът на собствените му мисли. Когато не се занимавал с други неща, умът му се обръщал към Христос и този пастор говорел гласно на Христос, когато бил сам, независимо дали е на улицата или на някое друго място **и то с такава лекота и непринуденост, все едно че говори с някой свой приятел**. Толкова реално било за него присъствието на Исус. Няколко месеца по-късно бях в Единбург, където се провеждаше Световно мисионерско съвещание и там в програмата видях, че един от авторите, чийто книги и проповеди ми бяха помогнали много, щеше да говори в неделя след обяд на темата „Източниците на Християнския живот.“ Отидох с голямо желание да го чуя. Очаквах той да ми съобщи някакъв списък от неща, които биха могли да подсилат християнския ни живот, защото знаех, че имам нужда от тях. Но още с първите си думи този човек ми показа, че греша, въпреки че накара сърцето ми да се изпълни с нова радост. Смисълът на казаното от него беше следното: „**Приятелю, изворът на християнския живот е просто Исус Христос**.“ Това беше всичко. Но то беше достатъчно!

Аз все още не бях разбрал тази истина, която всички тези мъже се опитваха да ми кажат. По-късно, когато говорих с лектора за собствените ми нужди и трудности, той каза искрено и просто: „О, г-н Трюмбул, само ако можехме да отидем бързо при Христос **с още по-смела вяра**, Той би могъл да направи много повече неща за нас.“

Двете условия за влизане в този живот

Преди да напусна Англия за да дойда в САЩ, аз още веднъж се срещнах с мисълта, която не бях разбрал, с този Христос, когото все още не познавах, докато слушах проповедта, която един мой приятел проповядва в лондонската си църква в една неделна юнска вечер. Той разглеждаше текста на Фил.1:21: „**За мен да живея е Христос**.“ Това беше същата тема – разкриването на „живота, който е в Христос“, за Христос като целия и единствено истински живот. Аз не разбрах всичко, което каза проповедника, но смътно знаех, че не разполагах с това, за което говореше той. Но исках отново да прочета проповедта и взех отпечатания ѝ текст със себе си, когато се разделих с проповедника.

Някъде в средата на месец август аз се оказах в криза. Присъствах на една мисионерска конференция на млади хора и в продължение на една седмица ежедневно вършех работа, за която знаех, че съм ужасно и безнадеждно некомпетентен. Няколкоседмичният период преди тази конференция беше един от периодите на моето духовно разочарование, липсваше всякакъв ентузиазъм и имаше само поражения и загуби, с които се отличават такива периоди.

Първата вечер на тази конференция един мисионер ни говори за “водата на живота.” Той ни каза, че желанието и целта на Христос е всеки Негов последовател да бъде извор на жива, бликаща вода на живота за другите хора, не с прекъсвания, а с постоянен и неустоим поток. Той ни каза, че самият Христос ни казва това и цитира: „**Ако някой вярва в Мен, реки от жива вода ще потекат от утробата му**.“ (Йоан 7:38) Той каза, че някои хора имат малко вода в живота си, която извира от тях на малки порции и на интервали, така както се излива водата от водните колела в Индия и това е придружено със силно скърцане и скрибуцане; а в живота на други хора водата тече непрекъснато с ромолящ и буен поток, който нищо не може да спре. Разказа ни за една дребна стара жена, живееща в Индия, чието удивително служение в свидетелстването на Христос накара да се засрамят много от нас, слушателите. И при това тя познавала Христос само от една година.

На следващата сутрин, в неделя, когато бях сам в стаята си, аз се молах на Бога и поисках да ми покаже изходен път. Ако имаше представа за Христос, която аз не притежавах, но от която се нуждаех, защото това беше тайната за живота на някои от другите хора, който бях видял или за който бях слушал, представа, която е по-добра от представата за Христос, която дотогава имах, аз помолих Бог да ми даде тази нова представа. Носех със себе си текста на проповедта „За мен да живея е Христос.“ Престанах да се моля, взех този текст и внимателно и задълбочено го изучих. Отново се помолих. И Бог, в Своето дълготърпение, опрощение и любов ми даде това, за което Го помолих. **Даде ми изцяло нова представа и съзнание за Христос, което сега е мое**. Каква беше тази промяна?

Трудно ми е да я опиша с думи, но тя е реална и извършва чудеса както в моя живот, така и в живота на другите хора. Ще започна с това, че за пръв път разбрах, че изразите: „Христос във вас,“ „вие в Христос,“ „Христос в живота ви“ и „да пребъдваме в Христос,“ които срещаме в Новия Завет, са буквален и реален факт, а не някакви красиви думи. Колко вълнуваща е Йоан 15, когато я чета сега! Същото се отнася и за Еф.3:14-21, Гал.2:20 и Фил.1:21.

Имам предвид следното: Аз и преди знаех, че Христос е моят Спасител, но гледах на Него като на външен Спасител, като на личност, която извърши спасителната работа за мен отвън; считах, че Той е готов да се доближи и да остане до мен, да ми помогне за всичко, от което се нуждаех и ми дава власт, сила и спасение. Но сега знам нещо по-добро от това. Най-накрая осъзнах, че Исус Христос реално и буквално живее вътре в мен; и нещо повече от това: осъзнах, че Той се е установил в моя живот и ме е довел до съюз със Себе си – тялото, ума и духът ми, въпреки че аз все още имам своята самоличност, моята свободна воля и нося пълната си морална отговорност. Това не беше ли по-добро, отколкото да Го имам като мой помощник или даже ако Го имах като външен Спасител: да имам Него, Исус Христос, така както имам живота си? Това означава, че повече няма да е нужно да Го моля да ми помогне, все едно че двамата с Него сме отделни личности, а вместо това просто ще върша Неговата работа и ще изпълнявам Неговата воля в мен, и чрез мен.

Моето тяло е Негово, моят ум е Негов, моят дух е Негов и то не просто Негов, а буквално те са част от Него. Исус искаше от мен да осъзная, че „аз съм разтънат с Христос“ и че вече не аз живея, „а Христос живее в мен.“ Исус Христос се беше настанил да живее в живота ми не като някаква игра на думи, а това беше буквален, истински факт, какъвто е факта, че определен вид дървесина беше превърната в бюрото, на което сега се опират ръцете ми. Защото „не знаете ли, че вашите тела са части на Христос“ (1Кор.6:15) и „вие сте Христово тяло“ (1Кор.12:27).

Учудвате ли се, че развълнуван, радостен и екзалтиран, Павел е казал: „*За мен да живее е Христос*“ (Фил.1:21)? Павел не е казал това, което аз погрешно считах, че той би трябвало да каже: „За мен да живея, означава да приличам на Христос.“ Нито е казал: „За мен да живея означавам да имам достъп до помощта на Христос.“ Нито пък: „За мен да живея, означава да служа на Христос.“ Не! Той се е гмурнал и е преминал през това ниво и е стигнал още по-надълбоко, като е направил храброто, славно и тайнствено твърдение: „*За мен да живее е Христос.*“ Преди не разбирах смисъла на този стих. Но сега, благодарение на това, че Той ми подари Себе си, аз започвам да навлизам в беглото съзиране на удивителния смисъл на този стих. Поради това аз знам за себе си, че има такъв вид живот, който побеждава: това е животът на Исус Христос. И може би точно за това трябва да молим Господа, ако му позволим, като Му се предоставим с пълно и безусловно предаване, като подчиним волята си на Неговата воля, като Го направим Господар и Спасител на нашия живот и Му кажем: „Влез, завладей ме, залей ме със Себе си, изпълни ме със Себе си, с „цялата свършена пълнота на Бога“ (Кол.1:19).

И какъв беше резултатът от това? Даде ли ми това преживяване само една нова интелектуална идея за Христос, която е по-интересна и по-задоволяваща от предишната? Ако резултатът беше само това, сега аз нямаше да имам какво да ви кажа. Не. Резултатът беше фундаментално променен живот, както вътрешен, така и гледан отвън. Ако някой човек е в Христос, той е ново творение.

Не мисля, че ви предлагам някаква погрешна и небалансирана теория, която твърди, че когато човек приеме Христос като пълнота на живота си, той вече не може да извършва грях. „Животът, който е в Христос,“ все още ни оставя да упражняваме свободата на волята си, а с тази свободна воля ние можем да се противопоставяме на Христос. В моят живот, откакто станах новото създание за което ви говоря, имам случаи, в които аз съм се съпротивлявал на Исус. Но аз се научих, че възстановяването след провала може да бъде свръхестествено, незабавно и 100%-во. Научих, че когато вярвам в Христос и се предавам на Него, аз не трябва да се боря против греха, защото имам пълната свобода от властта и даже ми липсва желанието да извършвам грях.

Научих се, че тази свобода, която е много повече от побеждаваща, действа непрекъснато, когато аз просто осъзнавам, че Христос е моят пречистващ и царуващ живот.

Трите огромни липси в живота ми, за които говорих в началото, бяха запълнени по един чуден начин.

1. Има съдружие с Бога, което е напълно различно и безкрайно по-добро от всичко, което съм познавал преди в живота си.

2. Откакто повярвах на Христос за тази свобода, аз имам изцяло нов вид победа, победа чрез свобода над най-големи грехове – стари грехове, които ме задушаваша и ме унищожаваша.

3. Накрая, духовните резултати в служението ми дадоха възможност за такова участие в небесната радост, която никога не бях знаел, че е възможна тук, на земята.

На шест от най-добрите ми приятели, повечето от които са зрели християни, скоро след това животът им беше променен из основи от Христос, когато те му се подчиниха изцяло и тръгнаха по новия път и

приеха в живота си Него и цялата пълнота на Бога. Двама от тях бяха майка и син, който беше млад бизнесмен на 25 години. Друг беше Генерален директор на една от най-големите бизнес организации във Филаделфия. Въпреки, че от дълги години беше активен християнин, той започна да позволява на Христос да работи чрез него по нов начин в живота на многото хора, с които общуваше и на търговците от цялата страна. Друг човек, на възраст над 70-години, намери мир в живота си и радост в молитва, от която отдавна се беше отказал, защото считал, че той не може да се моли.

Животът наистина изобилства от чудни доказателства за това, което Христос иска и е способен да направи в живота на другите хора чрез поведението на човек, който му даде всички ключове и му предостави пълен достъп до всички области на живота си.

Христос не иска да е нашият помощник, а да е нашият живот. Той не иска ние да работим за Него, **а иска ние да Му позволим Той да работи чрез нас** и да ни използва така, както ние използваме молива, за да пишем с него или още по-добро от това – ние да бъдем един от пръстите на ръката Му.

Когато нашият живот не само принадлежи на Христос, а е самият Христос, тогава животът ни е побеждаващ живот, защото Исус Христос не може да бъде победен. Побеждаващият живот е плодосен живот, живот, който слугува. Освен това, ако Христос е нашият живот, ние трябва да раждаме плод в характера и в служението си. И ние ще направим това, защото Христос е нашият живот. „Той не може да се отрече от Себе си.“ „Той дойде не за да му бъде слугувано, а Той да слугува.“ Когато позволим на Христос да служи на другите хора чрез нас и да ни използва, тогава нашето служение ще бъде изцяло ново. И раждането на този нов плод и това ново служение, което е постоянно, трябва да бъде вършено изцяло с пълна вяра в Него. Нашите дела са резултат от Неговия живот в нас.

Условията за такова приемане на Христос като пълнота на живота са две, след като разбира се, ние лично сме приели Христос като наш Спасител, чрез Неговата кръв, пролята на Голгота и чрез смъртта Му като наш заместник и понасящ наказанието заради греховете ни, заради вината и последствията от нашия грях.

1. Абсолютно и безусловно капитулиране пред Христос като Господар на всичко, което сме ние и на всичко, което имаме. Трябва да кажем на Бога, че сега сме готови да приемем и да изпълняваме волята Му в живота си, до най-малката подробност, **независимо от цената, която ще трябва да платим.**

2. Да вярваме, че Бог ни е освободил изцяло от закона на греха (Рим.8:2). Трябва да вярваме не, че Той **ще** направи това, **а че Той вече го е направил.** От правенето на тази втора крачка и върху този тих акт на вярата зависи всичко.

Вярата трябва да вярва в Бога даже тогава, когато липсва всякакво чувство или доказателство за Неговата правота. Защото Божието Слово е по-безопасното, по-доброто и по-надеждното от всяко друго доказателство на Божието Слово. Ако е нужно, ние трябва да казваме със сляпа и невъзмутима вяра: „Аз знам, че моят Господ Исус задоволява всичките ми нужди сега (даже нуждата ми от още вяра), защото Неговата милост ми е достатъчна.“

И помнете, че Самият Христос е много по-добър от която и да е от Неговите благословии. Той е по-добър от силата или от победата, или от служението, с които Той ни дарява. Христос създава духовната сила, но Христос е по-добър от тази сила. **Христос е Божието най-добро.** Той е Бог и ние можем да имаме това най-добро; ние можем да притежаваме Христос, когато капитулираме пред Него толкова изцяло и с такова изоставяне на егото си, че повече да не можем да живеем ние, а Христос да живее в нас. Ще Го приемете ли така?

Глава 3

Истинска и лъжлива победа

Победата е велика дума в Новия Завет, но въпреки това съм убеден, че много християни, които са приели Исус като Спасител, които са били родени отново и са преминали от смърт в живот, въпреки това ежедневно са измамвани от някоя лъжлива победа, а в това време **Бог иска те да научат какво представлява истинската победа.** Мога да говоря за това, основавайки се на личния си опит, защото аз съм почти на 40 години (и в продължение на 25 години съм живял с искрена вяра в Христос), но не знаех какво представлява истинската победа и през всичките тези години, въпреки че бях активен християнин, бях възприемал лъжливата победа като истинска.

Веднъж нашият Господ казал на няколко евреи, които били сигурни, че всичко им е наред: *„Истина, истина ви казвам: Всеки, който извърши грях, слуга е на греха. А слугата не остава вечно в дома, но*

Синът остава вечно. Следователно, ако Синът ви освободи, вие ще бъдете наистина свободни“ (Йоан 8:36-38 – мой превод).

Същият Свят Дух, който живее в Господ Исус, казал на Павел: „*Грехът не трябва да царува над вас, понеже вие не сте подчинени на закона, а сте подчинени на милостта*“ (Рим.6:14 – мой превод). А в 2Кор.12:9 Самият Господ добавил: „*Достатъчна ти е Моята милост*“ (мой превод). Ние не сме подчинени на закона, който ни казва „Прави,“ а сме подчинени на милостта, която ни казва „*Вече е направено*,“ поради което грехът не трябва царува над нас. Поради това Павел е бил прав, когато е протестираше страстно против поведението на галатяните, които заменили милостта със закона, което продължават да правят и много от християните в един или друг период от живота си „*Аз съм разпънат на кръста с Христос, но въпреки това съм жив, но не аз, а Христос живее в мен.*“ (Гал.2:20 – мой превод). А във Фил.1:21 той казва: „*За мен да живея е Христос.*“ А в 1Кор.15:57 той казва: „*Да благодарим на Бога, който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос.*“ Ако има една дума, която ние не винаги разбираме, която би трябвало да бъде написана с главни букви в това триумфално благодарение, това е думата **ДАВА**.

Ето това е милостта. Това е критерият, по който оценяваме, дали една победа е истинска или лъжлива. Запомнете следното: **всяка победа над властта на който и да е грях в живота ви, до която стигате като работите за да я постигнете, е лъжлива победа.** Всяка победа, до която достигате чрез опитите си да стигнете до нея, е лъжлива победа. Ако вие трябва да изработите победата си, това не е истинска победа; тя не е това, което Бог ви предлага.“

Днес следобед, докато пътувах с влака, прочетох едно писмо от жена, която е член на нашата деноминация. Тя пишеше: „Опитвам се да живея победен живот.“ Даже ако случайно се окаже, че тази жена по някакво стечение на обстоятелствата е тук сред нас, аз пак не мога да се въздържа и ще кажа, **че дотогава, докато тази жена продължава да се опитва да живее победоносно, тя няма да има истинска победа в живота си.** Ако някой от вас направи грешката да се опита да живее победен живот, по този начин той се самоизмамва, защото победата, която човек получава, когато се опитва да живее така, е лъжлива победа. **Вместо думата „опитвам“ вие трябва да използвате думата „вярвам,“** но трябва да разбирате, **че не можете в един и същ момент да опитвате и да вярвате.** Човек или се опитва да направи нещо или вярва. **Когато се опитваме, ние правим това, което ние можем да направим, а когато вярваме, ние позволяваме на Господ да работи.**

Нека за малко да се фокусираме върху конкретни примери за лъжлива или за истинска победа, като през това време си спомняме за предложението на Господ Исус да ни освободи, с цел да бъдем наистина свободни. Защото е тъжно и жалко, че на християните не е била обяснена истината за победата. Самите те не са били обучени за истината за победата. **В семинариите не ни се преподава за това.** Поради това както служителите на Бога, така и обикновените християни не могат да направят разлика между лъжливата и истинската победа.

Неотдавна четох някои части от проповедта на известен проповедник, където се казваше следното: „Всички ние трябва да скубем плевелите за да премахваме някой грях, който се е вкоренил в живота ни и вие трябва да го премахвате с молитва и усилено копаене. Това може да ви отнеме много време, но вие упорито вършете това ден след ден, седмица след седмица и месец след месец, ако е нужно, докато изкорените този грях. След като сте изкоренили този грях, заемете се с друг и продължете по същия начин, докато изкорените и него. След това продължете с друг, после със следващият грях в живота ви, докато направите градината на живота ви да стане такава, каквато трябва да бъде.“ **Скъпи приятели, никъде в Библията няма да намерите такива съвети.** Победа, спечелена по този начин, чрез постепенно надделяване над злото и чрез премахване на греховете един след друг от живота ни, е лъжлива победа. Не, **Господ Исус не ни предлага да ни даде такава постепенна победа над греховете в живота ни.**

Има една стара история, която съм абсолютно убеден, че не е истинска, но е добре да я запомним, **защото тя прекрасно илюстрира грешката в предположението,** че победата над греховете ни в най-добрия случай може да е само постепенна. Една вечер един крадец влязъл в сградата на една мисионерска организация, чул една проповед, повярвал в Бога и приел Исус Христос като свой Спасител. Той бил крадец, но след този акт той бил спасен. След като излязъл от сградата на мисионерската организация, той си казал: „До сега бях джебчия. Когато имах късмет, ежедневно успях да пребъркам джобовете на 12 човека. Но сега съм християнин и трябва да се откажа от този начин на изкарване на прехраната си. До края на тази седмица ще намаля броя на кражбите от джобовете до 8 на ден. През третата седмица няма да пребърквам повече от 6 джоба на ден и така за един месец, считано от днес аз ще се откажа напълно от кражбите, понеже сега съм християнин.“

Аз не вярвам, че тази история е истинска, а предполагам че и вие не вярвате, нали? **Не вярвам, че човек, който е намерил Христос и го е приел като свой Спасител ще бъде толкова глупав, за да разсъждава за греха по начинът, по който е разсъждавал този крадец.** Но, скъпи приятели, аз наблюдавам някои

християни, които са били достатъчно глупави, за да разсъждават по същия начин за знайните грехове в живота си.

Те си казват, че следващата година и през по-следващата година и през още по-следващата година ще намалят някои от знайните грехове в живота си, докато накрая, някога, в неясното бъдеще, ще се откажат напълно от тях. И аз съм напълно убеден, че и вие познавате поне един човек, който е достатъчно глупав за да разсъждава така за греховете си в продължение на много години. Не! Победният живот, животът на свободата от греха, **не е постепенен подарък. Няма такова нещо като постепенен подарък. Победата е дар,** но той не е постепен: „**Да благодарим на Бога, който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос.**“ От колко време се нуждаехте, за да пораснете за подаръците за рождения ви ден? На рождения ви ден, когато намерихте подаръците на масата, надписани с вашето име, колко време ви отне, за да пораснете за тези подаръци? В първата минута те не бяха ваши, въпреки че името ви беше написано на тях. Но в следващата минута вече бяха ваши. Защо? Защото през тази минута вие ги взехте. Вие не израснахте, за да ги вземете, а веднага ги взехте. Победата е дар, който вземаме точно по същия начин.

Не разбирайте погрешно, че аз казвам, че в победния живот няма израстване. Това би било напълно невярно и противоречащо на казаното в Библията. **Но ние започваме да израстваме нормално, така както Бог иска да израстваме, само след като влезем в победата.** Чак тогава ние имаме шанса за пръв път да израстваме така, както трябва да растем. Тогава ние можем да „израстваме в милостта“ по 1001 начини; да растем през целия си живот, през цялото време все повече се научаваме да опознаваме Господа и Неговото Слово и да растем така, както Той иска ние да растем. **Но това не е растеж в освобождението от властта на греха.** Защото ние можем да имаме тази победа днес и то толкова пълно, колкото ще я имаме през целия си престой тук на земята. Ако Исус не е в състояние днес да ни даде цялата свобода от греха, тогава Той никога не би могъл да направи това за нас. Но, слава на Бога, Исус е способен! И Той е същият „вчера, днес и завинаги.“

Победата не е да побеждавате погрешните си желания. Това е лъжлива победа. Тя не скрива погрешните ви чувства. Това е измама. И въпреки това, мнозина от нас считат, че победата означава просто да прикриваме чувствата си и да не им позволяваме да излизат наяве. Спомнете ли си историята за старата квакерка, която е разказвана толкова много пъти, за да илюстрира победата? Веднъж при тази стара жена, която никога не избухвала и винаги изглеждала спокойна, даже в най-напрегнатите ситуации в които се оказвала, дошла една млада нейна приятелка и ѝ каза: „Моля те да ми кажеш как успяваш да си толкова спокойна? Как успяваш да си толкова лъчезарна? Ако на мен ми се беше случило някое от нещата, които съм виждала да се случват на теб, аз просто щях да избухна от яд, а ти никога не се ядосваш.“ А старата квакерка ѝ отговорила: „**Скъпа моя, може би видимо аз не избухвам от яд, но ти не знаеш как кипя от яд вътре в себе си.**“ **И тази история ни е разказвана като пример за удивителна християнска победа. Но това не е истинска, а е фалшива победа.** Това е измама, която отказва да приеме предложението на Божието Слово. Ако единствената победа, която можем да имаме е способността да се ядосваме вътрешно, но да не позволяваме на хората да видят колко греховни се чувстваме, тогава това е жалка победа. Господ Исус Христос никога не е предлагал на някого такава победа, **защото не е нужна свръхестествена милост, за да се преструваме и да не си позволяваме да даваме видим израз на вътрешния си гняв.**

Всеки човек би могъл да направи това, стига да има достатъчно силен мотив. Всеки бизнесмен, който иска да продава стоката си или да накара друг човек да подпише търговски договор, чрез който бизнесмена ще спечели пари – ако човекът, с когото преговаря каже нещо, което вътрешно ще го разгневи, той няма да даде външен израз на яда си. Това не е добре за бизнеса. Бизнесменът се усмихва и поради изцяло егоистични причини не позволява да се разбере какво става вътре в него. Но тук няма милост, няма чудо, няма победа. **Всеки човек може да не дава видим израз на вътрешния си гняв. Жените постоянно правят това поради социални причини и в това няма никаква християнска милост.**

Но аз чух за една жена, която не давала видим израз на гнева си поради съвсем друга причина. Тя била в Индия като мисионерка. Тя отишла там, за да служи на Христос; няма съмнение, че тя е била християнка, но въпреки това тя все още не е била побеждаваща християнка. Може би ние не разбираме, че предаването пред Христос и победата не винаги са едно и също нещо. Възможно е човек да е изцяло искрен християнин, но да е губещ християнин, както някои от вас знаят от собствения си тъжен опит. Един по-възрастен от нея приятел-мисионер разказал на тази жена за собственото си преживяване. Веднъж той и други мисионери си казали: „Ние не живеем така, както са живели учениците, описани в Новия Завет и ранните християни. Нека да се усамотим някъде и да помолим Бога да ни покаже защо се получава така и да поискаме да ни даде това, което не притежаваме.“ Оставили работата си и се усамотили за няколко дни за да се молят Бога за това, което не знаели какво е, но жадували да го имат. И Бог се срещнал с тях и им дал това, за което те Го молели. Те се върнали като променени хора, в чиито сърца царувал Христос в пълнотата си и с победата. Тогава възрастният мисионер разказал на младата мисионерка за това. Казал ѝ за

революцията, която из основи променила живота му, въпреки че той дълги години работил като мисионер. Младата жена видяла истината и я възприела с вяра. Няколко месеца по-късно, когато възвратният мисионер бил далече от нея, той получил писмо от нея, в което тя му разказала за чудните неща, които се случили в живота ѝ. Тези неща били толкова чудесни, че тя се страхувала да повярва, че те са истински. Тя пишела в писмото си: „В началото исках да ви пиша, но се страхувах дали това ще продължи. Но то продължи. Например, знаете ли, че в продължение на 3 месеца аз нито веднъж не затръшнах вратата пред лицето на нито един от тези индийски слуги, които преди ми караха да избухвам от гняв, **а сега, в продължение на 3 месеца нито веднъж даже не ми се прииска да направя това.**“

Това е било чудо. Това е било победа. Не е победа това, че в продължение на 3 месеца вратата не е била затръшната. Ние можем да държим ръцете си зад гърба си, да стискаме зъбите си и да не затръшнем вратата. Но няма ли да е чудо за вас, ако в продължение на 3 месеца нито веднъж не се ядосате вътрешно, да не се почувствате разгневен, изгарящ от нетърпение, лишен от обич и да не потърсите облекчение като затръшнете вратата или като избухнете по някакъв начин, за да успокоите нервите си. Това няма ли да е чудо за вас?

Да, сърцата ни казват, че това ще е чудо. Ние знаем, че с наше усилие е невъзможно да извършим такова чудо; **не е възможно да премахнем от сърцето си даже желанието да извършим някакъв грях.** Тази млада жена сега имала истинска победа, чудото, дарът на победата, която никога не може да бъде постигната чрез собствената ни сила или решителност, или чрез собствените ни усилия.

Скъпи приятели, това е истинското нещо. Това е истинската победа. **При лъжливата победа ние трябва да прикриваме чувствата си.** Лъжливата победа е свързана с борба, каквото и да направим, ние го правим със собствените си усилия. Е, разбира се, ние молим Господа да ни помага; **и после имаме усещането, че ние трябва да свършим много неща, за да Му помогнем – все едно, че Той се нуждае да Му бъде помагано!**

При истинската победа Исус върши всичко. Ние не се осмеляваме да помагаме, защото разбираме, че битката е Негова. Когато помним, че Христос е нашият живот, ние нямаме нужда да крием Христос. **Нещата, които крием в живота си са неща, които са от Сатаната, а не от Христос.** Те са от греховната ни природа, а не от природата, в която сме се родили отново.

Когато Господ Исус Христос работи в живота ни чрез Святия Дух за да ни даде тази победа, всеки път това е победа. **Ако това не е чудо, то не е победа.** Въпреки това един човек преди няколко дни ми каза: „Ако това, което казваш е вярно за теб, аз ти вярвам; но то може никога да не е истина за мен.“ Да, това може да е истина за всеки човек, когото Бог е създал. **Изкупителят Христос може да бъде нашата победа.** Тази победа не е свързана с темперамента или с околната среда; тя е свързана с Исус Христос и тя е Неговата милост, която ни е достатъчна.

Глава 4

Дали победата е спечелена от нас или е дар?

Всяко спасено дете на Бога в един или друг момент от живота си мечтае за победа над греха. Но тъжното е, че много деца на Бога са изоставили надеждата, че в този свят ще имат пълна победа, понеже погрешно считат, че тази благословия е валидна само за следващия живот. Те не знаят колко лесен и незабавен е достъпа до победата, за която те не се осмеляват да мечтаят. **Тя е до нас, в Христос и е достъпна за всички, които Му позволят да ги извади от заблудението и от лъжата, която Сатаната им е казал и те ще получат победен живот като незабавен и свръхестествен дар от Бога.**

Един искрен християнин описва това, което повечето от нас си мислят за победата. В писмото си до мен той каза: „В статията си: „Победата е резултат от работата на Христос, а не на нас“ вие казвате: „Христос живее победоносен живот днес и Христос е вашият живот. Поради това престанете да се опитвате. **Позволете Му да изработи цялата победа.** Вашите усилия или опити нямат нищо общо със спасението, което имате в Христос, точно по същият начин, както вашите усилия и опити не могат да допринесат с нищо за пълната победа, която единствено Христос е постигнал заради вас и може постоянно да постига вътре във вас.“ А аз ви казвам: „Възможно ли е това да е вярно? **Ако е вярно, тогава защо ни е толкова трудно да приемем Христос като свой Спасител?**“ Нали жадуваме да премахнем от живота си тези свои наклонности, които знаем, че са лоши и искаме живота ни да бъде по-чист и по-добър, по-привлекателен и по-харесван? Ако Христос може да свърши това, защо ни е трудно да повярваме, че Христос е Спасителят?“

На този читател аз отговорих така: „Вие сте решили да станете християнин, след като сте чули някой да казва, че Христос спасява всеки, когото Той си пожелае, независимо от това, дали човекът иска да бъде спасен или не, което означава, че вие проповядвате евангелието на всеобщото спасение.“

Читателят ми казва: „Аз нямам никакви притеснения и ще ви кажа направо, че не вярвам във вашето твърдение. Целият ми жизнен опит отказва да приеме това учение. Не съм ли правил усилие да бъда дете на Бога чрез Христос, не съм ли искал това и не съм ли се измъчвал, за да мога да бъда спасен? **Никога не съм имал увереността, че съм спасен от Него** и вероятно щях да продължа да живея като егоист на този свят и щях да обръщам все по-малко внимание на претенциите на Исус към моя живот. Поради това аз твърдя, че Христос плюс моите усилия печели победата. Вярвам, че победния живот се постига чрез нашето постоянното желание и усилие да го постигнем и че този победен живот няма да дойде без нашето желание и усилие. Разбира се, аз знам, че никой човек не може сам да се спаси, но вярвам, че Бог очаква всеки човек да извърши своята част от работата за постигане на това спасение.“

Моят отговор на казаното от този читател е следният:

Вярно е, че Бог не може да спаси никой човек, ако човекът не извърши своята част от работата за своето спасение. Но каква е човешката част от работата за спасението? Тя е ДА ПРИЕМЕ спасението, което Бог му предлага чрез Христос. Ние не проповядваме евангелието за универсалното спасение. Ние вярваме, че цялата Библия отхвърля тази грешна теория. **Бог никога не спасява насила.** В Словото Си Бог ни казва, че много хора са отхвърлили спасението. Ние притежаваме свободната воля да действаме и можем да приемем или да отхвърлим безплатният дар на Бога – вечен живот в Христос Исус, нашият Господ.

Но в статията „Победата е резултат от работата на Христос, а не на нас,“ актът на нашата воля, чрез който ние доброволно и обмислено решаваме да приемем това, което Бог ни предлага, не е синоним на думата „усилие.“ Хората не си обезпечават спасението чрез мъчително усилие. Наистина, те могат да се измъчват от осъждането за техния грях, което Светия Дух внася в живота им. Това е Божият начин да им покаже, че те се нуждаят от спасение. Но измъчването им спира, когато те приемат безплатния дар и разберат, **че Бог е извършил за тях това, което въпреки всичките си мъчителни усилия, те никога не могат да извършат за себе си.**

Но истината е, че много искрени християни продължават да не разбират, че спасението е дар, който се състои от две части: **освобождение от наказанието заради греха и освобождение от властта на греха.** Всички християни са приели Христос като свои Спасител, разбрали са, че са освободени от наказанието заради своите грехове и са приели това като дар от Бога. Но много християни все още не са разбрали, че могат по същият начин и чрез същата вяра в същият Бог и Спасител, да получат сега и тук освобождението от властта на греховете си, което беше спечелено за тях от техният Спасител на кръста и в неговата победа на възкресението.

Въпреки, че ясно разбират, че собствените им усилия не допринасят с нищо за тяхното спасение от наказанието за греховете им, те все още са измамвани от Сатаната да вярват, че по някакъв начин собствените им усилия трябва да играят роля в сегашната им победа над властта на греховете им. **Нашите усилия не само никога не са играли някаква роля за нашата победа над властта на греха, но те могат и наистина са пречка за постигането на тази победа.**

Ако един спасен човек дойде при Христос и каже: „Искам да бъда спасен от наказанието заради моите грехове и ще Ти позволя да ме спасиш, при условието, че Ти ще ми позволиш да участвам в извършването на моето спасение, с цел Ти и аз винаги да знаем, че Ти си извършил една част от тази работа и аз съм извършил друга част от нея,“ Христос **не може** да спаси този човек. **Спасението е дар, а дарът не е дар, ако е частично спечелен.**

По същият начин, ако ние като християни отидем при нашия Господ и кажем: „Искам да бъда освободен от властта над мен на моите грехове и аз ще Ти позволя да ме освободиш при условието, че Ти ще ми позволиш да участвам в работата за побеждаване на тази власт, с цел Ти и аз винаги да знаем, че една част от тази победа беше постигната от Теб, а друга част от нея беше постигната от мен,“ Христос **не може** да ни освободи от властта на греховете ни над нас.

Когато нашият Господ ни казва чрез Павел: „**Грехът няма да господства над вас, понеже вие не сте под закон, а под милостта.**“ (Рим.6:14 – мой превод) Той иска ние да помним какво е милостта. Милостта не работа, една част от която е извършена от човека, а другата част - от Бога. **Милостта е изцяло и единствено дело на Бога.** Единственото участие на човека в тази работа е само да получи напълно незаслуженият и изцяло достатъчен дар на Бога.

Ние трябва да използваме волята си за да приемем дара на победата, но не трябва да правим никакъв опит да извоюваме победата.

Какво трябва да кажем за децата в някое семейство, които прекарват нощта на Рождество Христово, измъчвани от желанията и усилията си да си гарантират, че на сутринта ще имат всички подаръци, които

Рождество би трябвало да им донесе? Дали подобно поведение ще достави удоволствие на любящите им родители, които са изразходвали всичките си усилия и пари, за да обезпечат подаръци за тези деца? Даже ако си представим, че на сутринта на Рождество децата престанат да се измъчват и да полагат усилия, и с благодарност приемат от любящите ръце на родителите си всичко, което им бъде предложено, каква част в това приемане на подаръците ще играе борбата от предходната нощ? В най-добрият случай децата биха осъзнали, че тази борба е била изцяло ненужна и щяха да започнат да се съмняват в собствената си почтеност и любовта на родителите си. А не би ли могло получаването на подаръците да стане само след като престанат погрешните усилия на децата? Единственото нещо, което тези деца правят на Рождество Христово е, че те използват волята си за да получат това, което им е осигурило любовта на родителите им. Ако някое дете реши да откаже да приеме подаръците, тогава те няма да бъдат негови. Виждате, че даже в рамките на едно малко семейство няма „универсализъм,“ когато някое дете преднамерено и съзнателно откаже да приеме подаръците.

Нашият Господ иска живота ни на земята да бъде един дълъг ден на Рождество Христово, когато получаваме Неговия дар, Самият Него като наша победа. Ние не трябва да се измъчваме за този дар, нито трябва да работим, за да го получим. Колкото повече работим и колкото повече се измъчваме, толкова повече ние пречим или отлагаме това, което Той иска да ни даде сега.

Ако кажем, че нашият житейски опит опровергава това, да не би да казваме, че с помощта на собствените си усилия ние сме намерили задоволителна завършеност на победата над всички познати грехове в живота ни и че сега нетърпението, раздразнителността, нечистотата и липсата на обич към другите хора са изчезнали от живота ни и ние сме способни да живеем ежедневно не само освободени от външните демонстрации на тези грехове, но и от тяхното царуване вътре в нас? Може би ние даже не се осмеляваме да мечтаем за свободата от властта на греховете ни, която Христос наистина ни предлага сега и тук.

Лесният живот не е лишен от задължения и от усилия на волята. При този живот ние използваме волята си за да вярваме и да получаваме, но не и да правим усилия и да се опитваме да постигнем това, **което единствено Бог** може да направи. Нашата надежда за победа над греха не е „Христос плюс моите усилия,“ а „**Христос плюс моето приемане.**“ Да получим победата от Него означава да вярваме в Неговото Слово, че единствено чрез милостта Си Той сега, в този момент, ни освобождава от господството на греха над нас. А да вярваме в Него по този начин означава да разбираме, че Той върши заради нас това, което ние не можем да извършим за себе си.

Когато нашият Господ беше в Назарет, дали Той „*не извърши там много велики дела*“ поради липсата на активност в тамошните хора? (Мат.13:58) Не. Това стана „*поради неверието им.*“ Силата на Исус не е безплодна, когато ние не полагаме усилие, а тя се превръща в безплодна чрез нашето усилие.

Да се опитваме да участваме чрез усилието си в извършването на това, което само милостта може да направи, означава да осуетяваме милостта. „*Само това желая да науча от вас: Чрез дела, изисквани от закона ли получихте Духа или чрез слушането с вяра?...Нима Този, който ви даде Духа и извърши чудеса сред вас, направи това чрез дела, изисквани от закона, или чрез слушането с вяра?...И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ви освободи и не се заплитайте отново с робския ярем...И така казвам: „Ходете в Духа и тогава няма да изпълнявате желанията на похотта на плътта.“* (Гал.3:2, 5, 5:1, 16 – мой превод)

Победният живот ни се дава изцяло от Христос и този живот се поддържа не чрез нашето постоянно усилие, а чрез нашето постоянно получаване на живота, който Господ ни дава.

Нека никога да не забравяме следната проста истина: **вярата, която позволява на Христос да ни отвежда и да ни поддържа в победата над греха, означава просто да помним, че Христос е верен; че Той е отговорен и длъжен да направи това чудо в живота ни и че Господ винаги изпълнява дълга Си.**

Глава 5

Да побеждаваме без да се опитваме

Наскоро в нашия офис пристигна следния въпрос: „Според вас коя е най-опасната ерес в наши дни?“ Питам се как вие бихте отговорили на този въпрос? Вероятно си мислите, че има толкова много ереси, поради което е трудно да кажем коя от тях е най-опасната. Бихте ли казали, че най-опасната ерес в наши дни е Християнската наука, така нареченото желание за оценка на Библията от гледна точка на потвърждението на нейните текстове от историческата наука или ереста на Новата теология, или някоя друга ерес? Всяка от тях е достатъчно опасна. Но според мен нито една от тях не е най-опасната съвременна ерес. **Защото най-**

опасната съвременна ерес е подчертаването и фокусирането на вниманието ни върху онова, което ние правим за Бога, а не върху това, което Бог прави за нас.

О, аз се надявам, че Бог много ясно ще ни покаже това! Когато излезете от този Институт и навлезете във вашето служение, каквато и да е неговата форма, вие ще разберете неуловимото, почти всепроникващо присъствие на следното: подчертаването в църквата и в християнските организации на онова нещо, които ние правим за Бога и представянето му като велико и най-важно нещо, вместо да правим точно обратното – да поставяме ударението там, където то трябва да бъде поставено – върху това, което Бог прави за нас.

Вие чувате хората да казват: „Работи за Бога и останалите работи сами ще се погрижат за себе си!“ Даже в евангелските служения, даже в срещите, които са посветени на съживлението, където кръвта на Христос правилно е посочвана като единственият път за спасението, вие чувате погрешния призив „Бъди мъж!“, ако искаш да бъдеш спасен.

По време на велики събития на евангелското съживление, по време на които хората биват спасявани, аз съм чувал проповядващият евангелист с висок глас да призовава хората да престанат да се колебаят и да излязат отпред, за да признаят Исус Христос като свой Спасител, като казва: „Бъди мъж! Не бъди страхливец и слабак! Не бъди рохко яйце! Бъди мъж!“ Но в Библията никъде не се отправя такъв призив към спасените хора. Бог никога не казва на човека да „докаже мъжествеността си,“ чрез приемането на Христос. Влиянието на кръста върху нас е точно обратното. Унизяващо нещо е да осъзнаем защо Кръстът спасява. Не искам да кажа, че кръста ни унижава, а казвам, че кръстът изважда на показ унижителното състояние, в което ние наистина се намираме. Кръстът ни смалява до нивото на пепелта. Никъде в Библията няма призив към спасените „Бъди мъж и приеми Христос“. Обратното, в Библията Бог декларира, че понеже вие сте нещо по-малко от мъж или жена, понеже за вас няма никаква надежда, понеже вие сте мъртви заради престъпленията и греховете си, вие трябва да позволите на Бог да ви спаси чрез смъртта на Христос, който беше убит вместо вас.

Вие не можете да направите нищо за себе си. Не, спасението не утвърждава нашата мъжественост. Спасението е осъзнаване на цялостната ни липса на мъжественост или женственост, осъзнаване на нашата безпомощност и нищожност, осъзнаването, че ако искаме да бъдем спасени, това трябва да бъде направено за нас само от Бога.

Дано Бог да ни покаже много ясно в този момент следното нещо за Божията милост. Това погрешно поставяне на ударението върху днешния ден гледа в посока, която е обратна на милостта. Това погрешно поставяне на ударението върху днешния ден гледа в посоката на делата. Не че делата нямат място в християнския живот. Вие знаете, че те имат място, но делата вървят след Божията милост, а не вървят преди нея. И те никога не са изискване, което трябва да изпълним, за да получим Божията милост.

Преди няколко години чух един християнин да казва, че според него много малко християни имат някаква интелигентна представа на милостта. Признавам си, че се възмутих, когато чух това изказване! Казах си: „Каква глупост! Не е вярно, че много малко християни имат някаква интелигентна представа за милостта. Всеки спасен човек знае прекрасно какво е милостта.“ Но аз стигнах до положението да осъзная грешката си. Аз не знаех много за милостта, когато бях толкова възмутен от твърдението, че повечето от християните нямат представа за милостта. Но Бог, в своята безкрайна милост и търпение ми показваше все повече и повече от безкрайните и неизброими богатства на значението на думата МИЛОСТ. И сега разбирам, че все още имам много слаби познания за смисъла на милостта, а що се отнася до повечето християни, липсата на това познание е достойно за съжаление и е трагично.

Ще ми позволите ли да ви напомня три неща, които Божията милост върши за нас?

На първо място, какво е милостта? Всички ние знаем, че милостта е Божията благотворителна работа в наша полза, която е напълно независима от това, какви сме ние и какво правим. Божията милост не е само отношение на Бога към нас, а е работа на Бога в наша полза. Милостта не означава, че Бог стои безучастен и просто ни наблюдава. Милостта означава огромна работа, извършвана от Всевишният, от небесната динамика, която постига неща в наша полза, напълно независимо от това кои сме ние и какво правим ние.

И каква е тройната работа на милостта за нас? На първо място ще говоря за третата от великите работи, които Божията милост извършва за нас. В Рим.8:21 четем: „*Защото самото творение също ще бъде освободено от робството на разложението и ще премине в славната свобода на Божиите деца.*“ (мой превод) (Коментар: Сегашната ни основателна загриженост за промените в климата е нагледна илюстрация за последицата ни нашия атеизъм. В Бит.3:17 Бог казал: „*проклет да е земята заради теб.*“ Вместо да се опитваме със собствени сили да вършим неща, които са непосилни за нас, ние трябва с разкаяние да се върнем при Бога и той, който е Създателят, ще се погрижи за климата. Но ние сме коравоврати и продължаваме да Го отхвърляме. Д.Пр.)

А в 1Кор.15:51-52 пише: „*Ето, показвам ви една тайна: Не всички ще умрем, но всички ще бъдем променени в един миг, за едно мигване на окото, при последния звук на тръбата; защото тръбата ще иззвучи и мъртвите ще бъдат възкресени непокаварени и ние ще бъдем променени.*“ (мой превод) А в 1Сол.4:16-17 се казва: „*Понеже сам Господ ще слезе от небето с вик, с гласът на архангел и със звук на*

Божия тръба; и мъртвите в Христос ще бъдат възкресени първи; после ние, които сме останали живи, ще бъдем издигнати заедно с тях в облаците, за да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа.“ (мой превод)

Тези три откъса ни разказват за едно нещо, което Божията милост е постигнала за нас; и тук са трите велики факти за същата работа на милостта: **творението ще бъде освободено**; **мъртвите ще бъдат възкресени и ние, които сме живи, ще бъдем издигнати във въздуха**. **Възкресението на тялото; освобождението от всеобщото робство на разложението в което се намира цялото творение в това време; и нашата блажена надежда, че ще бъдем издигнати нагоре, за да посрещнем Господа във въздуха**.

Забелязахте ли, че и в трите откъси глаголите **са в пасивна**, а не в активна форма? Тук не се казва, че творението (т.е. хората) сами ще се освободят от разложението, а че те ще бъдат освободени. **Глаголът е пасивен**. Нито пък се казва: „Мъртвите сами ще възкръснат.“ Възкресението ще бъде направено за тях. (*Коментар: За съжаление, в превода на Библията, издадена през 2002, която ползваме в Методистката църква, както в тези текстове, така и на много други места, вместо в пасивна форма, глаголите са в активна форма, което е грешка, защото цялата работа се върши от Бога и от Господа, а не от нас. Д.Пр.*) Тук не се казва: „Ние ще подскочим нагоре във въздуха, за да срещнем Господа“ а се казва: „Ние...ще бъдем издигнати.“ **Това ще бъде направено за нас; това е дело на Божията милост, а не на хората**.

Когато бях студент в университета, аз бях състезател по висок скок. Гордеех се, когато спечелих първото място в състезанието по висок скок на първокурсниците в Йеил. Но да предположим, че някои от нас считат, че по време на грабването, когато се чуе звука на последната тръба и Господ ще дойде във въздуха, за да се срещне със светиите Си, ние ще трябва по някакъв начин да използваме своята сила, за да се издигнем над земята и да посрещнем Господа. Да предположим, че най-добрите скачачи на висок скок ще имат по-добър шанс да се окажат на подходящото място, за да посрещнат Господа във въздуха, защото те са опитни в скачането нависоко. Вие ще кажете: „Това е абсурдно.“ Разбира се. **Но драги приятели, това предположение с нищо не е по-абсурдно от грешката, която направих аз относно друга част от работата на Божията милост за нас**. По време на първите 25 години от християнския ми живот аз бях спасен човек, въпреки че погрешно се опитвах да помогна на Бога в работата, която се извършва единствено от Божията милост – грешка, която е толкова абсурдна, колкото е абсурдно да си представям, че каквато и сила да съм имал тогава за скачането нависоко, това ще се окаже полезно в денят, когато Господ ще призове Своята Църква да Го посрещне във въздуха.

Има и друго чудно нещо, което върши Божията милост за нас. То е второто от трите неща, за които ви казах. Намираме това нещо в Еф.2:1, 4-6: *„И Той съживи вас, които бяхте мъртви в престъпления и грехове...Бог, който е богат с милост, поради огромната любов, с която ни обикна, даже когато ние бяхме мъртви в грехове, ни съживи заедно с Христос (по милост сте спасени) и ни възкреси заедно.*“ (мой превод). Както вече казахме, първото нещо, което Божията милост ще направи, ще бъде направено в бъдещето – Бог ще възкреси умрелите и ще промени живите. А сега Павел казва, че Бог *„ни възкреси заедно и ни сложи да седим заедно в небесните места в Христос Исус; за да може да показва в идващите векове огромните богатства на Своята милост в добротата Си към нас чрез Христос Исус. Защото вие по милост сте спасени чрез вяра, а не сте се спасили сами; това е дар от Бога; (спасението) не е чрез дела, за да не може никой човек да се хвали.*“ (Еф.2:6-9 – мой превод)

Изглежда, че според Божията представа това трябва да е милостта. Така мъртвия човек е спасяван чрез Божията милост, чрез работата на Бога в полза на този човек, а не от каквото и да е нещо, което този човек прави. Той е раждан отново чрез простата вяра в тази завършена, цялостна и неподлежаща на подобрене перфектна работа на Бога. Каква част от тази работа извършва Бог? Дали по-голямата част от нея? Или може би почти всичката работа? **Не! Бог извършва цялата работа!** Милостта не споделя работата си с никой човек. Милостта не присъединява усилията на никого към своите усилия. Милостта не е съвместна работа! **Милостта е ревнива, така както Бог е ревнив Бог, милостта абсолютно забранява участието на човека в нейната работа. Милостта означава: „Бог извършва всичко!**“ И той е извършил това на Кръста, 19 века преди ние да сме се родили (*Коментар: Книгата е отпечатана през 1923. Д.Пр.*).

Милостта забранява достъпа до себе си на всяка наша работа, за да не можем по никакъв начин да участваме в работата, която милостта извършва. Резултатите от милостта се проявяват в нашите дела по най-удивителен начин, но нашата работа с нищо не помага на милостта. Спомням си колко озадачен бях аз, когато за пръв път вниманието ми беше привлечено от текста на Рим. 4:5: *„На този, който не работи, а вярва в Онзи, който оправдава грешните хора, вярата на този човек му се зачита като праведност.*“ (мой превод) На този човек, който не работи (за своето спасение), а просто седи абсолютно спокойно и само вярва в Онзи, който оправдава грешните хора, вярата на този човек му се зачита като праведност. Нали ние нямаме нищо общо с носенето на греховете на света? Нещо повече, ние нямаме нищо общо с носенето на собствените си грехове. **Те са били понесени от Друг вместо нас и са отнесени**. *„Ето Божието Агне, което*

премахва греха на света.“ (Йоан 1:29 – мой превод) Ето това е милостта. Поради това милостта казва: *„Извършено е!“* (Йоан 19:30 – мой превод)

Божията милост в сегашния живот на вярващият.

А сега ще говорим за третото нещо, което прави милостта. Тази част се извършва между първата и втората част от работата на Божията милост за нас.

Ние видяхме финалната част – когато ще бъдем прославени при идването на нашия Господ Исус. В текста, който току-що прочетохме, ние видяхме началото на тази финална част, когато бяхме оправдани. Ние ще бъдем прославени от Божията милост. Ние бяхме оправдани от същата Божия милост и нямаме никаква заслуга за изработването на нашето спасение. Тази работа е извършена. Ние само вярваме в Бога. Той е извършил всичко. Но какво става между първата и последната част, между началото и краят? **Какво ще трябва да прави оправданият християнин, докато чака да бъде прославен?** Истина е, че неговото прославяне може да се случи много скоро. Слава на Бога, поне според признаците на времето изглежда така! Но може би разполагаме с още един час живот до идването на Господа? И какво ще правим през този час? Християнинът никога не е оставян без да е изкушаван. Християнинът е светеца цел за Сатаната, поради което има ли надежда и трябва ли да се притесняваме, че сега, между чудесното начало и чудесният край, милостта не ни говори? Чрез самостоятелната работа на Божията милост има ли надежда за нас по отношение на сегашния ни грях?

Да, благодаря на Бога, има надежда! Има толкова голяма надежда за периода между началото и края, колкото има и за началото, и за самият край. И всичко това е само поради Божията милост. В Рим. 5:10 се казва: *„Защото ако, когато бяхме врагове (ние наистина също бяхме врагове на Бога, мъртви в престъпленията и греховете си) ние бяхме примирени с Бога чрез смъртта на неговия Син, много повече сега, понеже сме примирени (когато бяхме оправдани), ние ще бъдем спасени чрез Неговия живот.“* (мой превод) Епископ Моули коментира този текст така: „Ние ще бъдем запазвани в безопасност в Неговия живот.“ Това е ежимоментно преживяване. Ние бяхме спасени чрез смъртта на Христос, а сега, докато чакаме повторното му завръщане, ние ще бъдем запазвани в безопасност в Неговия живот (от властта на греха над нас). А това означава – в Неговия възкресен живот.

Това е цялото послание на Рим.6: **да вървим в новия живот**, миг след миг, докато очакваме да получим възкресените си тела и радостта от възкресения живот. Както казва Павел в Рим. 5:17: *„Защото ако поради прегрешението на един смъртта царува чрез него, много повече тези, които получават изобилието на милостта и дара на праведността, ще царуват в живот чрез Единственият, Исус Христос.“* (мой превод) Тук се говори не за „дела на праведността“, а за „дар на праведността“; това е категоричен дар. Вярващите „ще царуват в живот“ сега и тук „чрез Единственият, Исус Христос.“

Ето това е средната част от работата на Божията милост. **Милостта ни поставя на трона и ни поддържа за да царуваме победоносно тук и сега над греха.** И после идва този чудесен стих в Рим.6:14! Не знам дали някъде в Библията има по-благословен стих от този! *„Грехът няма да господства над вас, понеже не сте под закон, а под милостта.“* (мой превод) Вие не сте подчинени на закона, който казва „Прави това или онова“, а сте подчинени на милостта, която казва *„Извършено е.“* **Защото милостта не допуска делата на хората да участват в постигането на тази свобода от господството на греха над нас.**

Да, слава на Бога, че има послание за „междинното време.“ Това е твърде подло и тъмно „междинно време“ в живота на някои от християните. Но то може да е благословено и славно междинно време – златно междинно време между началото и края. Това ще бъде славно време от момента на нашето оправдаване до момента на нашето прославяне, ако ние го приемем при същите условия, при които приемаме началото и края.

Милост! Проста вяра! Кол. 2:6 ни казва цялата тайна: *„Следователно така, както сте приели Христос Исус, Господа, така и живеете в Него.“* (мой превод) Тук всичко е казано много ясно. Докато все още сме в тези покварени тела, докато все още сме атакувани от всяка пламтяща стрела на Сатаната – а той със сигурност знае как да ни атакува – **ние трябва да живеем в Христос. Но как?** Просто като Го приемем. А как Го приехме? Дали го приехме като казахме: „Благодаря ти Боже, аз ще Му помогна, за да ме роди отново?“ Не! Ние приехме Христос чрез вяра. Приехме Го като дар от Бога. Ето по този начин трябва да живеем сега. *„Следователно така, както сте приели Христос Исус, Господа, така и живеете в Него.“*

Вие не знаехте, че аз ще ви преподавам теология, но аз правя точно това. Оправдание в началото, прославяне накрая и освещаване (очистване от греховете). Не се страхувайте от думата освещаване! Това е дума, която е използвана в Библията. Има всякакви видове изопачени и небиблейски учения за освещаването, но да благодарим на Бога, че милостта ни освещава. Милостта ще ни прослави и ако ние ѝ позволим, тя ще ни освещава миг след миг, когато не се опитваме да ѝ помагаме чрез някакво наше усилие. Защото милостта е изключително работа на Бога.

Но нека сега да забравим за теологията, въпреки че тя има своето реално място и вместо да се занимаваме с теология, нека „*да помним Исус Христос*“ (2Тим.2:8). Той е всичката теология от която се нуждаем, когато разсъждаваме по темата за победния живот и за живеенето във възкресения живот. 1Кор.1:30-31 казва всичко това: „*От Неговото дело* (не от вас самите, не от вашите дела, а от Него. И това е предшествано от твърдението, че никой човек няма да се хвали в Неговото присъствие), *вие сте в Христос Исус, който за нас стана мъдрост от Бога и праведност, и освещение, и изкупление, с цел, така както е писано: „Нека този, който се хвали, да се хвали с Господа.“*“ (мой превод) Христос е вашето освещение и вашето изкупление. Има слава, която идва: „*така както е писано: „Нека този, който се хвали, да се хвали с Господа.“*“ Славете Господа заради това, което Той е направил, прави сега и ще прави за вас. **Не се хвалете с това, което вие сте направили за себе си, нито с онова, което сте направили за Бога.**

Както веднъж каза говорителят на една християнска конференция: „Всички ние, християните, знаем, че сме оправдавани чрез вяра, но по някакъв начин сме придобили представата, че за да бъдем осветени, ние сме длъжни да свършим своята част от тази работа. Слава на Бога, че не е нужно ние да вършим никаква част от работата за постигането на това, което Божията милост ни предлага. Да благодарим на Бога, който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос.“

Убеден съм, че думата, която най-много трябва да подчертаваме в 1Кор.15:57 е думата „**дава**.“ Ние говорим за Божията милост, **но забравяме, че победата е дадена на нас**. Не трябва да работите за нещо, което ви е дадено като дар, нито трябва да плащате някаква част от цената на това, което е дадено като дар. Целият подарък ви е подарен и от вас не се изискват никаква работа или усилия за неговото спечелване. Както вече казах, през първите 25 години от живота ми като християнин аз живеях в пълно невежество за тази проста истина. Никога няма да забравя 14.08.1910, когато люспите паднаха от очите ми и аз видях, че Христос беше в живота ми. Христос беше моята победа. Аз не се тревожех за теологичните въпроси, които се обсъждаха за развлечение и за поражението на толкова много християни.

Например, никога не бях чувал за въпроса за „изкореняването.“ Не знаех, че съществува такъв въпрос. **Сега този въпрос въобще не ме интересува.** Аз стигнах до мястото, **където изгубих интереса си към начина, по който Бог върши нещата.** Това е Негова, а не моя работа. Но аз знам, че Бог прави нещата и знам това не защото Бог ми е дал някакво победно преживяване, колкото и благословени да са някои от тези победни преживявания, както и отвъд всяко друго нещо, която си мечтаех да се случи. **Аз знам това, защото Бог го е казал.**

Не знам това чрез гледането към собствените ми победи или към победите на другите хора. Нито пък знам това поради някакво сегашно преживяване или усещане за Христос, което имам. Знам това, защото Библията го казва. В Рим.6:14 се казва: „*Грехът няма да господства над вас.*“ И ако това не е вярно, значи Бог е лъжец. Ако това не е вярно, аз нямам надежда за спасение, нито имам надежда за каквото и да е друго нещо.

Но Бог не е лъжец! **Той е вечната истина и понеже Библията е истина, това означава, че Бог е отговорен за моята победа; и дотогава, докато не се съмнявам, аз ще имам победа.** В мигът, в който започна да се съмнявам, аз потъвам така, както Петър е потънал, вървейки по водата, когато отклонил погледа си от Христос.

Никога няма да забравя двете седмици, които имах привилегията да прекарам в Библейският институт „Мууди“ преди няколко години. Тогава един студент дойде в стаята ми и ми каза, че е бил победен от грях. Каза ми, че този грях бил в собствения му живот – това бил грях, който живее в толкова много мъже. Аз го попитах: „А ти предаде ли на Господа всяко нещо, което имаше?“ Той ми каза, че е предал всичко на Господа. Попитах го: „Има ли нещо, което ти не би направил за Господа?“ Той ми отговори: „Не, бих направил всичко за Господа...освен, мисля, че никога не бих могъл да работя като евангелизатор сред римокатолици.“ А аз въобще не бях се замислял, че това може да играе ролята на изпитващ въпрос! Студентът продължи: „Аз израснах в римокатолическа среда и на мен би ми било много трудно да работя сред тях.“ Аз му казах: „Да си представим, че Господ е сега тук, в тази стая и ти каже, че иска от теб да направиш точно това. Ще го направиш ли?“ Младежът искрено ми каза: „Не знам, дали бих го направил или не.“ Предложих му първо да изясним това и след това да говорим за победата над греха и после двамата коленичихме, за да се молим.

Докато се молеше, студентът призна, че има един детайл от плана за живота му, до който той не е допускал Господа. Той дошъл да се учи в Института „Мууди“ за да стане евангелизатор, но може би несъзнателно казвал: „Господи, не искам от мен да направя това.“ Разбира се, при това положение той не би могъл да има победа. Но сега той подчини всичките планове за живота си на Господа и се предаде напълно пред Него. И след това се изправи на краката си като победител. Не беше нужно повече да се занимаваме с този проблем. Лицето му сияеше от победата. Този младеж направи само това, което пише в Рим.12:1: **“И така, моля ви, братя, поради Божиите милости да предоставяте телата си в жива жертва, свята,**

благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.“ Той предостави себе си като живо жертвоприношение на Бога. И ако някои от вас, скъпи приятели, които сте тук, си правят лични планове за живота си, престанете да правите това, ако искате да имате победа.

Това не е ваша работа! Бог е създал плановете за живота ви още преди създаването на света. Той просто иска вие да му се подчините и Той ще се погрижи за вашите житейски планове. Предайте се изцяло и безусловно на Бога, иначе никога няма да имате победа. Това е първата крачка към победата.

А сега ще говоря за втората крачка. Аз си спомням как, в края на двуседмичния ми престой в Института „Мууди“ при мен дойде една млада студентка с тъжно лице и с измъчено сърце. Тя ми каза: „Слушах това, което казахте за победата, за мира, за властта и за всичко останало, и мечтая това да се случи, но не мога да го взема. Това лято завършвам обучението си тук и започвам да работя като евангелизатор. Но ако не приема това, за което говорите вие, аз ще усещам, че целият курс на обучението ми в института „Мууди“ ще се окаже провал и аз няма да се осмеля да започна работа като евангелизатор.“ Дватамата с нея разговаряхме за капитулирането пред Христос и за вярата, за предоставянето на себе си изцяло на Бога и след това само да вярваме, че Бог ще свърши своята част от работата. Тя ми каза: „Знам, че всичко зависи от вярата, но аз нямам тази вяра и това продължава да ме държи далече от победата. Изглежда, че аз не мога да приема вярата, която е нужна за победата.“ Аз я попитах: „Спасена ли сте?“ „О, да,“ - каза ми тя. „Кое ви кара да си мислите, че сте спасена?“ Тя ми отговори: „Защо да мисля, аз знам, че съм спасена. В Йоан 3:16 Бог ни казва, че всеки, който вярва в Исус като Спасител, е спасен.“ Попитах я: „Ти вярваш ли в това?“ „Разбира се, така пише в Библията.“ Тогава и казах: „Добре, ти имаш всичката вяра от която се нуждаеш и ти я използваш. Защото това е вярата, която вече използваш и си използвала от дълги години за своето спасение, това е единствено вяра, от която се нуждаеш за победата.“ Тя възкликна: „Това ли имате предвид, когато казвате, че получаването на победата е същото като при спасението?“ Аз ѝ отговорих: „Да, точно същото.“ Тогава и там товарът падна от нея и през следващите дни тя хвалеше Бога за вярата, която вече имаше и беше имала през цялото време и че това беше единствената вяра, от която се нуждаеше. В края на краищата, това беше просто разпознаване на Божията вяроност. Поради тази причина нека да забравим всичко свързано с нашата вяра и да се фокусираме единствено в Божията вяроност към нас чрез Исус Христос.

Една година по-късно получих писмо от тази млада жена, в което тя ми разказа каква чудесна година е имала в служба на Бога. Тя беше написала: „О, г-н Трюмбул, когато имате възможност да говорите на хората за победния живот, казвайте им, че вярата, от която те се нуждаят е същата вяра, която имат за спасението си.“

Хвалете Бога, ако вярвате в Исус като ваш Спасител, защото вие имате всичката вяра, от която се нуждаете, всичката вяра, която е имал и Апостол Павел! **Вие не се нуждаете от повече вяра. Вие просто трябва да използвате вярата, която имате.** Веднъж нашият Господ смъррил учениците си, когато те го помолили да увеличи вярата им. Той им казал: „Защо да я увеличавам? Ако имате вяра колкото синапено зърно, тя ще свърши работата.“ (виж Лука 17:5-6)

Искам да кажа следното: **Ако имаме въобще някаква вяра, ако вярваме, че Бог е верен и изпълнява думите си, нека кротко да престанем да работим за победата и да спрем да се опитваме да спечелим победата.** Както е казал някой: **Ние не воюваме за да спечелим победа, а празнуваме победата, която вече е спечелена.**

Сега ще благодарите ли на Господ Исус за това, че е спечелил вашата победа и ще оставите ли всичко свързано с нея на грижите на Неговата милост?

Глава 6

Тайната на победата

Често пъти фактът е по-полезно нещо за задоволяване на незабавните ни нужди, отколкото е обещанието. Поради това, успоредно със Своите скъпоценни обещания, Бог ни е дал в Словото Си толкова много ясни твърдения за факти, които ние трябва да знаем.

Например, много е ценна истината, че ако искаме от Бога в името на Исус Христос да направи някои неща, Той ще ги направи. В Библията пише, че Бог се е заклел да направи това и Той е истината: Той изпълнява това, което е казал. Но има някои обстоятелства, в които е още по-ценно за нас да знаем, не че Той ще направи някое нещо, ако Го помолим, **а че Той така или иначе ще направи това нещо, поради което ние не е нужно даже да Го молим.** Божият обещание да направи нещо, ако Го помолим, е богата част от

нашия християнски живот, но съществува усещането, че някои факти, за които Бог говори са от такова естество, че независимо дали ние ще Го помолим или не, те представляват още по-богата част от живота ни.

По време на една семинар със серия от лекции на темата за „Победния живот,“ проведен в Торонто, лекторът разказа за начина за освобождение от някои изкушения, които идват неочаквано при нас като светкавица, когато нямаме време да се молим или да умоляваме Господа да ни избави от опасността. В такива моменти нашата безопасност се основава не на молитвата за избавление, защото не разполагаме с време за това, а върху факта, че Христос ни спасява даже без да Го молим за това; **и в такъв спешен случай, както винаги, ние трябва да благодарим на нашия Господ за спасението, а не да Го молим да ни спаси от опасността.** Защото Господ **не** ни е казал: „Моята милост **ще** ти бъде достатъчна, когато ти се помолиш за нея.“ Той е казал: „*Моята милост ти е достатъчна.*“ (2Кор.12:9 – мой превод) Това чудесно твърдение не е обещание, а е потвърждение на един факт.

Веднъж, след края на лекцията, лекторът получи едно писмо от християнски служител в Торонто, който от години знаел за истината за победата чрез вяра, но все още не бил доволен и гладувал в духовния си живот. Този човек беше написал следното: „Вашите думи, че частицата от секундата е недостатъчна за оформянето на молитва, попадна точно в целта на моето затруднение. Великият глагол „Е“ върви с мен като мой охранител и аз изживявам нещо ново. Често имам главоболие, поради това рядко излизам от дома и вечер работя малко, но нервите ми са изтощени и лесно се дразня. Но аз знам, че Господ може и ще се погрижи за нещата, които внезапно се появят.“ Да, Той ще направи това, защото Той прави това.

Този кратък глагол, състоящ се само от буквата „Е“ в чудесните думи на Господа към Павел, а чрез него и към всеки член на тялото на Христос: „*Моята милост ти е достатъчна,*“ е истинска и вечна скала. Тъй като намерих чудна сила, безопасност и избавление в това твърдение, веднъж аз се замислих над достатъчността на Христос. Тъй като се бях вкопчил или още по-точно, разчитах на този кратък глагол „Е“, тогава си помислих: „Имам ли някакво право да превръщам в толкова важна тази кратка дума „Е“ и да завися толкова много от нея, когато изглежда, че би трябвало да уповам на някоя друга и по-важна дума, като например името на Христос?“ Веднага ми хрумна, че това изглежда е бил отговорът на Самият Свети Дух: „Но глаголят „съм“ е същият глагол, който Бог използва в името Си, „Аз СЪМ.“ **И понеже този кратък глагол „Е“ (трето лице единствено число на глагола „съм“), е част от името на Самия Бог, вие не трябва да се страхувате да го считате за много важен и да разчитате уверено на него.**

Хвалете Бога заради чудното Му име! Хвалете Бога, че Той е! Човекът с побеждащата вяра просто вярва, че Бог е и че всичко, което Бог казва е истина, а щом е истина, нека да вярваме и така да доставяме удоволствие на Бога, защото „*без вяра е невъзможно да угодим на Бога, защото този, който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнаграждава тези, които Го търсят.*“ (Евр.11:6 – мой превод)

Замислете се за момент за значението на името „Господ“ или „Йехова.“ Когато бил край горящия храст в пустинята, Моисей попитал Бога с какво име да го нарича, когато говори пред израелтяните в Египет и Бог му отговорил: „**АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО СЪМ. И той каза: „Така ще кажеш на израелтяните: „АЗ СЪМ ме изпрати при вас.“**“ (Изх.3:14 – мой превод) Името Господ или Йехова буквално означава „Този, който е“, следователно, „**вечното „АЗ СЪМ.**“

Други съставни части на името „Йехова“ ни казват, че това име означава: „Съществуващият Сам за Себе си, който разкрива Себе си.“ Имената „Господ“ или „Йехова“ е превъзходните имена на изкупуващият Бог. Те са използвани в текстовете от Библията, в които специално се говори за изкупителната и спасяваща работа, която Бог върши в полза на пропадналия и грешен човек.

Не е случайно, че централната и даваща живот дума в това чудно потвърждаване на един факт „*Моята милост ти е достатъчна,*“ е краткият глагол „е“, който е част от името, съществото и от изкупителната любов на Бога.

Бог Йехова, нашият Изкупителен Бог, в Своите чудни заветни отношения с нас, е вечният Христос, принесен в жертва още от създаването на света, чийто пролят живот е милостта на Бога, която работи всемогъщо в наша полза, без да е нужно ние да я молим за това, нито да я търсим и без никакви условия.

Бог съществува, независимо дали ние вярваме в това или не. Милостта на Христос е достатъчна за нас, независимо дали ние вярваме в това или не. Но Христовата милост не може да работи в живота ни, когато ние правим Бога лъжец и казваме, че не е факт това, което Той обявява, че е факт. **В мигът, в който ние повярваме, че този обявен от Бога факт е истина,** съществува достатъчност от всемогъщество, което започва да работи в живота ни и ни превръща в победители, които триумфират.

Цялото достатъчно всемогъщество в Неговата спасяваща, освобождаваща и поддържаща сила, която работи в полза на хората е в Христос. Христос е повече от обещание: Той е факт, вечната Скала, на когото можем да разчитаме за всичко. **Божията милост е Христос и тя е достатъчна.** Благодарите ли и хвалите ли Христос заради това?

Приятелят от Торонто, който изживявал „нещо ново,“ защото се осланял на факта за достатъчността на Христос и живеел в Самия Христос, вечното „Е,“ нарисувал една лента за отбелязване на страница в книга, на която написал чудесния стих: „*Моята милост ти е достатъчна.*“ (2Кор.12:9) В този текст главната буква „М“, която се отнася за нашия Господ Исус Христос е написана с много по-голям размер на шрифта, в сравнение с шрифта на местоимението „ти,“ което се отнася за нас. Даже вашите нужди да са ужасно големи, толкова големи, че вие сте загубили всякаква надежда, Христос и Неговата милост са безкрайно по-големи. „*Там където грехът изобилстваше, милостта изобилства много повече.*“ (Рим.5:20 – мой превод). В начинът, по който е направена тази лента за отбелязване на страницата на книга има благословия, особено когато текста е отпечатана с два цвята и най-важната буква „Е“ е отпечатана с ярко червен цвят, който оприличава цвета на скъпоценната изкупваща кръв на нашия Господ Исус.

Заслужава си тук да припомним познатата история, свързана с обстоятелствата, които коренно променили живота на един от най-прочутите християнски служители в Англия, когото Бог беше превърнал в здрава кула за последните 45 години за разпространение на посланието на победата в Конференцията в Кесуийк.

През 1874 един млад свещеник от английската църква, Уеб-Пиплоу, отишъл с жена си и едногодишния си син на едно място на брега на морето. Там срещнал възрастният г-н Артур Блекууд. Когато научил, че младият мъж е свещеник, г-н Блекууд го попитал: „Намерихте ли почивка?“ Свещеникът отговорил: „Да, надявам се.“ Последвал въпроса: „Според вас какво е почивка?“ „Това, че греховете ми са опростени чрез кръвта на Исус Христос и че когато умра, Той ще ме отнесе у дома на небето.“ „А какво ще стане в периода до тогава? **Имате ли почивка** в работата си като свещеник и в проблемите на вашата църква?“ „О, не! Искане ми се да имах,“ - отговорил искрено младия свещеник. „И аз искам същото,“ - казал г-н Артур Блекууд. „Днес започва работа Оксфордската конференция. (Оксфордската конференция е предшественик на Конференцията в Кесуийк.) Всеки ден г-жа Тротър ще ми изпраща информация за срещите; двамата с вас можем да се срещаме и да се молим Бог да ни даде благословието на почивката на вярата, за която ще разговарят участниците в конференцията. Бог не е ограничен и не присъства само в Оксфорд.“

В продължение на 3 дни двамата мъже се срещали, но тогава внезапно малкото дете на свещеника починало. Младият баща отнесъл тялото на малкото дете у дома си и се почувствал много наранен от контакта с хора, които не разбирали обстоятелствата, в които той се намирал. След погребението той започнал да подготвя проповед за църквата си. За тема на проповедта взел текста на 2Кор.12:9: „*Моята милост ти е достатъчна.*“ В продължение на 2 часа подготвял проповедта и тогава си казал: „Това не е вярно. Аз не намирам, че Божията милост ми е достатъчна в тази голяма скръб, която ме е обхванала.“ Сърцето му помолило Бога да направи милостта Си достатъчна за този тъжен час и за тази смазваща мъка.

Докато изтривал сълзите от очите си, свещеникът видял но бюрото си една лента за отбелязване на страницата на книга, която неговата майка му била подарила. На лентата бил отпечатан текста: „*Моята милост ти е достатъчна.*“ Буквата „Е“ в това изречение била отпечатана с много по-голям шрифт и с червен цвят, а останалият текст бил със ситни черни букви.

Когато 40 години по-късно разказал за тази случка, свещеникът казал, че му се сторило, че чул глас, който му казал: „Глукако, как се осмеляваш да молиш Бога да направи това, което вече съществува? Вярвай на Словото Му. Стани и вярвай в Него и тогава ще установиш, че то е истина до последната подробност.“

Той повярвал в казаното от Бога, повярвал във факта и живота му коренно се променил. Тогава започнал да живее в спокойствие и мир, и да има такава вяра в достатъчността на Спасителя, за каквато преди това даже не мечтаел, че е възможна. След един месец гувернантката в семейството казала на съпругата му, че селяните забелязали, че е настъпила голяма промяна в поведението на свещеника и той вече не бил раздрознителен, а оставал спокоен и любезен във всяка ситуация.

От този ден, в който започнала промяната, през изминали 45 години много други хора хвалели Бога за това, че живота на техният свещеник е свидетелство за достатъчността на милостта, която Бог казва, че е факт. **Тайната на победата е не да се молим, а да хвалим Бога; не да искаме, а да благодарим.** Цялата вечност няма да е достатъчна, за да свършим хваленето и благодаренето на нашия Господ Исус Христос за простия и славен факт, че Неговата милост Е достатъчна за нас.

„Христос, който е нашия живот“

„Аз съм.“ Кой си Ти, Господи?

Аз съм – всички неща за теб,

Достатъчен съм за всяка твоя нужда;

Ти си завършен в Мен.

Аз съм – твоят мир, твоята радост,

твоята праведност, твоята мощ;
 Аз съм – твоята победа над греха,
 Твоят пазител денем и нощем.
 Аз съм – твоят път, твоя живот;
 Аз съм – Словото на Истината;
 Каквото и да ти липсва, Аз съм - за теб
 Ел Шадай, достатъчен.
 Аз съм – твоят вътрешен живот,
 твоят вечен хляб;
 яж от Моето тяло, пий от Моята кръв,
 Аз съм – От какво имаш нужда?
 (Ада Ричмонд)

Глава 7

Опасностите на победния живот

В истинският победен живот вярващият християнин, екипиран с цялото въоръжение на Бога (Еф.6:11) върви напред, предпазван от щита на вярата, с който може да угаси всички огнени стрели на дявола (Еф.6:16). Божието Слово е абсолютно необходимо за постигане на цялата победа, която изживява всяко дете на Бога, което вярва, че победата се постига изцяло от Христос. Това не е победа, която се постига веднъж завинаги, **а е победа, която се постига всеки миг, само в настоящето**, но придобива завършеност в настоящето единствено когато вярващият не отклонява вниманието си към каквото и да е, а се фокусира изцяло в Исус, който е Начинателят и Завършителят на нашата вяра (Евр.12:2)

Но колко рискован е този живот! Сатаната го мрази, защото победния живот е възпалена реклама на достатъчността на неговия победител, Исус Христос. Следователно да вярваме в Христос за пълната победа, това означава да отидем на фронтната линия и да влезем в окопа на християнската война. А окопите на фронтната линия са опасно място, когато има противникът атакува. **Няма по-опасен начин на живот от победния живот, но няма и друг вид живот, който да е толкова защитен.** Там, където атаките на Противника са най-ярошни и страшни, там най-резултатно се демонстрира милостта на Капитана. Някои от опасностите са толкова изтънчени и толкова неочаквани, че не могат да бъдат разпознати, освен ако искрено не разгледаме предварително като реални и ужасни възможности, които сме убедени, че ще се случат. Ако искаме да бъдем добре защитени, ние трябва да притежаваме съзнание със свръхестествена чувствителност за тези опасности. Защото както вече много пъти е повтаряно от хората, които знаят нещо за истинската победа в Христос, победният живот не е живот, в който няма изкушения, а е точно обратното – **в победния начин на живот има най-много изкушения в сравнение с другите начини на живот.** Нашият Господ беше изкушаван, а „*слугата не е по-велик от своя Господар*“ (Йоан 13:16 – мой превод).

Наистина, справедливо е да кажем, че човек никога няма да узнае пълния смисъл на изкушението, докато не се осмели да повярва в Христос за пълната победа. След като направи това, този човек става обект на толкова много изкушения, както никога преди: отчаяни, дяволски, адски, едва доловими, рафинирани, духовни, плътски – целият диапазон от всички измами и унищожения, които светът, плътта и дявола могат да донесат в душата на Божието дете. Но Христос вижда всички изкушения, Той седи като охранител в живота ни против тях; Божието Слово разкрива пред нас всички изкушения и днес този „*меч на Духа*“ (Еф.6:17) е нашето сигурно оръжие, така както е било и за нашия Господ, което се вижда от многократното използване на следните победоносни думи: „*Писано е*“ (Мат.4:4, 7, 10).

Вярата е тайната за постигане на пълната победа: просто да вярваме, че Исус е направил и прави всичко. **До победата се стига чрез простият акт на вярата, така както се стига и до спасението.** Победата се поддържа **чрез манталитета** на вярата. Но да предположим, че вярващият, след като е изживял победата над греха чрез вярата си в достатъчността на Господа, по някакъв начин започне да се съмнява в тази достатъчност? Веднага победата му ще бъде унищожена и той ще пропадне. Това е възможно да се случи във всеки момент.

И веднага, все едно че това е закономерност, **след провала поради неверието идва истинската опасност.** Лъжата на Сатаната е прошепната в ухото на вярващият: „Ти извърши грях и това е доказателство, че ти никога не си имал благословията, която си мислеше, че имаш. Ти никога не си имал победен живот.“ Разбира се, това е лъжа, каквито са повечето от атаките на Сатаната.“ В Кесуийк учат студентите си така:

„Ако се проваляш, викай победоносно!“ Разбира се, в този съвет въобще няма идея за отричане на реалността на провала, а се подчертана осъзнаването на факта, че Исус не е извършил грях и че в Него можем да бъдем незабавно и напълно възстановени чрез вярата в Неговата неотслабваща достатъчност.

Съществува опасността или да си помислим, че ние никога не сме имали благословията, която си мислим, че сме имали; или че ние ще започнем си въобразяваме, че ще ни отнеме известно време, за да се върнем обратно в тази благословия. Сатаната може да ни каже, че ние не можем отново да имаме пълната победа, докато не се усамотим с Господа за един ден, за един час или за 5 минути. А нашият Господ иска да вярваме в Неговата способност веднага да ни очисти и възстановява. И отново се връщаме при израза: „Писано е. „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправедност (1Йоан 1:9). Изповядването на греховете може да се извърши без думи, чрез незабавно обръщане на сърцето към Бога, което иска да бъде очистено. Всеки миг на забавяне да повярваме в Него за това означава още повече грях и още по-голямо натъжаване и нараняване на Неговото любящо сърце.

Има друг вид опасност, която се състои от две части: Можем да си кажем, че колкото по-дълго продължаваме да живеем в победата, в толкова по-голяма безопасност сме; или да си кажем, че чрез греха сме унищожили нашата победа, в която сме живели и вече не сме сигурни, че можем да живеем победно. И двете представи са опасни и измамни. Това може много бързо да се види, когато осъзнаем, че Христос и единствено Христос е нашата победа. Да предположим, че ние успеем да живеем победен живот в продължение на 10 години без прекъсване; тези период от успешни и непрекъснати 10 години победен живот не увеличава с нищо силата на нашия Господ Исус Христос, нито увеличава достатъчността на Неговата милост, защото тази достатъчност е безкрайна.

Увереността да продължаването на престоя ни в победата не зависи от доброто поведение в победата, а от милостта на нашия Господ. Нашият Господ и Неговата милост са същите вчера, днес и завинаги (Евр.13:8). Цялата Негова безкрайна милост работи във всеки миг за нас и в нас. Поради това продължителният ни престой в победата не добавя нищо към нашата увереност за победата и не допринася нищо към Христос. Единствено Христос е нашата увереност за победата. Самите ние сме точно толкова слаби безпомощни, греховни и неспособни да постигнем победа след 10 години непрекъснат живот в победата, каквито бяхме в първият момент, след като бяхме родени отново в Божиято семейство.

Даже войнът-ветеран в победния живот винаги може да изпадне в неверие и в катастрофалното поражение на греха. Всеки миг той трябва да фокусира вниманието си в Исус като негов единствен Спасител точно така, както и младият християнин, който току-що е навлязъл в победния живот.

Поради това извода за поражението е следният: Моето неверие и грехът, който е плод от това неверие въобще не отслабват моят Господ. Той продължава да е точно толкова силен и всемогъщ, все едно, че аз никога не съм извършвал грях. И сега моята победа, след провала, зависи изцяло от Неговата достатъчност и от всемогъщата Му милост, която е една и съща вчера, днес и завинаги.

Ние ще бъдем предпазвани от тези две опасности: от прекомерната увереност, порождавана от постоянната победа и от страха, който ни отслабва, пораждан от провала, ако помним казаното в Библията за пълнотата на победата, която е наша в Христос. Тази победа не е нещо относително, не е нещо, което можем да сравняваме или да го степенуваме: победата е свободата, чрез която Синът освобождава хората (Йоан 8:36). Но това не означава, че на нас ни е дадена „безгрешна перфектност.“ Ние винаги имаме нашата греховна природа, която може да извърши грях във всеки момент, когато не успеем да вярваме в Христос за Неговата победа в нас. Но когато вярваме в Него, Неговата победа е безусловна.

Самата радост от живота си, който сме предали изцяло на Бога и изцяло сме приели Божията воля ни отвежда в друга опасност. Казано е, че когато Сатаната не може да попречи на някой човек да изпълни изцяло Божията воля, тогава Сатаната се опитва да го отведе отвъд границата на Божията воля. (Коментар: „Накарай глупака да се моли на Бога и той ще си счути главата от удряне в пода.“ - руска поговорка. Д.Пр.) Опасно нещо е да излизаме отвъд границата на Божията воля даже когато вършим нещо, което само по себе си е правилно. Например, често пъти се случва, че победният живот на християнина бива избутван извън Божията воля поради стремежа да бъдат изпълнявани въображаеми задължения. Сатаната идва маскиран като ангел на светлината (2Кор.11:14) и предлага на вярващия да направи едно или друго нещо, което само по себе си е добро, но Бог не желае да бъде извършвано това нещо. Друг пример: Християнинът е намерил голямо благословение в слушането на гласа на Светия Дух и в незабавното изпълнение на Неговите указания; но когато говори Сатаната и му дава напътствия да тръгне в посока, която сама по себе си е напълно правилна, доверчивият вярващ изпълнява тези напътствия, но няма благословия, а след това следват тревога, обръкване, съмнение и мъгла.

Например, Бог ни призовава да говорим на някой човек за Исус като Спасител: Ние правим това и се радваме, че сме отвели един човек до спасението. Но след това при нас идва Сатаната и настоятелно ни призовава да говорим на различни хора, които се намират във всевъзможни ситуации и в различни периоди

от живота си и да им говорим за спасението или за победния живот. Ние изпълняваме този подтик, който не идва от Бога и не получаваме благословия. Един християнин, който е спечелил много души за Христос получил „указание“ да отиде на определена улица и адрес в града, в който живеел и да говори на живеещите в този дом за Христос като техен Спасител. Християнинът не знаел нищо за тази къща и за обитателите ѝ, но отишъл там. Неколкократно звънял на входната врата и след това разбрал, че къщата е необитаема. Оказало се, че указанието да отиде там не е било от Бога. Лесно е да си представим последвалото объркване и съмнение в главата на този млад човек.

Възможно е да попаднем в объркване, когато изповядваме някой свой грях. Може би сме изповядали пред някой приятел-християнин някой собствен грях или прегрешение и като последица от това признание сме били благословени, както ние, които сме се изповядали, така и човекът, пред който сме се изповядали. След това при нас идва предложението, че понеже предишното признание за греха ни беше благословено, сега ние трябва да изповядаме пред някой християнин всеки един от греховете си, грешките си и провалите си – независимо че някои тях отдавна са били опростени и очистени от Господа. Така ставаме жертва на манията да се изповядаме и тръгваме в мъглата. Бог не иска да правим това. **Бог ще ни каже кога Той иска да изповядаме греха си пред някой друг човек.** Той ще ни каже кога да позволим знанието за определен грях да остане изцяло ограничено между Него и нас самите. В това отношение има един основен принцип: **информацията за греха ни трябва да остава достъпна само за Бог и за нас, с изключение на случаите, когато някой друг ще бъде наранен или ощетен поради това, че ние не сме изповядали греха си пред него.** В случай, че чрез изповядването на греховете ни пред един или няколко хора няма да се постигне нищо друго, освен те ще бъдат информирани за греховете ни, трябва да попитаме Бога дали Той иска ние да направим такова изповядане.

Друга вид опасност е, след като сме предоставили целия си живот да бъде управляван от Господа, след като сме се отказали от гордостта на плътта, от целия разкош, изобилие и стремеж към собственото си задоволяване, че може да се появи **опасността от аскетизма.** Вероятно прекрасните дрехи, бижутата или разглеждането с храната са сред нещата, от които трябва да се откажем, когато се предадем изцяло в ръцете на Господа. Когато намерим новата си радост в Него, а не в тези неща, ние можем да бъдем избутани отвъд границата на Божията воля за **да стигнем до аскетизъм, който опозорява Бога.** Не са малко християните, които погрешно са станали безразлични и безгрижни към облеклото и външния си вид, и всъщност са станали противни на другите хора поради тази своя грешка.

Или, след като сме били освободени от греха на лукса и бижутата, ние може да бъдем избутани отвъд Божията воля, за да започнем да си мислим, че трябва да раздадем или да продадем всяко парченце злато или сребро, което притежаваме и получените пари да дадем директно за служението на Господа. Под влиянието на този погрешен аскетизъм, в миналото християнките са продавали венчалните си халки. **Духът на подобно поведение е достоен за похвала, но Бог не иска това от нас, нито пък има нуждата от парите, получени от продажбата на венчалните пръстени на християните.**

Трябва да се придържаме към „златната среда“ между крайностите на аскетизма и стремежа към охолен живот. Трябва да се грижим за външния си вид, за чистотата си, за дрехите си, за да бъдем привлекателни за другите хора. Недвусмислено е задължението ни да бъдем привлекателни християни, както по отношение на външния вид, така и чрез поведението си, с цел другите хора да ни харесат и така ние да ги спечелим за нашия Господ.

Ние трябва да правим всички неща за прославата на Бога (1Кор.10:31). Тук се включват нещата, които ни доставят удоволствие и всичко друго. **Не трябва да вярваме в лъжата на Сатаната, че всяко нещо, което е свързано с удоволствието и насладата, е греховно.** Например, ние трябва да изпитваме наслада от това, което ядем и да не намаляваме обема на храната дотам, че тя само да осигурява физическото ни съществуване. Същото се отнася и за други временни подробности от нашия живот.

Можем погрешно да считаме, че когато можем да избираме между нещо, което се постига трудно и друго нещо, което се постига лесно, че Божията воля е винаги да избираме трудно достижимото нещо. Може да се окаже, че Божията воля е да избираме лесно достижимото нещо. Не е задължително почтеното да се постига трудно, нито пък греховното – лесно. Във всеки случай е важното да си задаваме въпроса: „Как иска Бог да постъпваме ние във всичко, което ни се случва?“ **„Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали те са от Бога“** (1Йоан 4:1).

Когато живеем победен живот никога не трябва да изоставяме **даденият ни от Бога здрав разум.** Ето един от начините за да правите разлика между указанията на Бога и „ангелите на светлината“ на Сатаната. За истинските християни, които вярват в Христос за победата, указанията и подбудите на Бога никога не са натякване, заяждане, дразнене, безпокойство, тревога или измъчване. Сатаната прави тези неща. Ако човек получава някакво „указание“ да направи нещо, което само за себе си е добро, **но в мотивацията за неговото извършване има дразнещо неспокойствие,** почти като бръмченето на комар, за да ни накара да тръгнем в

определена посока, **това е отличителен белег на Сатаната**. Неговото фалшиво „напътствие“ трябва веднага да бъде разпознавано и отхвърляно. Напътствията на Светия Дух към истинския християнин идват с чувството на мир и спокойствие, даже когато те ни карат да тръгнем в трудна посока, за което единствено Божията милост може да ни даде сили да го направим.

Не се поставяйте в зависимост от житейския си опит. Победният живот е свръхестествен живот: това е живо чудо, вълнуващо приключение, защото победният живот е дело и работа на Бога. Първоначалният ни опит от победния живот изглежда, че ще е толкова различен от всичко, което сме преживели преди това, поради това обичайното ние навлизаме в свръхестествената демонстрация на Божията милост и сила, вследствие на което веднага сме хвърляни в опасност. Тази опасност е, че ние погрешно си представяме, че постоянно ще имаме сензационни и неочаквани свръхестествени доказателства за Божията сила. И ако тези сензации не се случат, ние сме изкушавани да считаме, че нещо не е както трябва.

Бог иска ние да вярваме не в свръхестествените преживявания, а в Него самият. Той ще реши кога необичайното ще дойде в живота ни и кога живота ни ще е еднообразен и скучен, що се отнася до нещата които се виждат и усещат. Изглежда че няма да сгрешим, ако кажем, че целта на Бога е „свръхестествените“ обстоятелства и преживявания да са необичайни, а не обичайни в живота на християните. Разбира се, ние помним, че победата над греха е живот, който постоянно е свръхестествен и винаги е „живот, който е Христос.“ Това не е свързано с въпроса за свръхестествените преживявания, които често са ни давани в служението ни в името на Господа. Исус ще ни освободи от опасността да Го поставяме на изпитание или да поставяме под съмнение нашата победа, поради обстоятелствата или начините, чрез които тя е демонстрирана, като ни моли да вярваме „само в Него самият.“

Добре е казано, че всеки човек има нужда от две „обръщания: първото, от естественото към свръхестественото и второто – от свръхестественото към естествено. **Нека да бъдем освободени от опасността** несъзнателно да считаме, **че имаме непогрешимо знание за Божията воля**. Водителството на Бога може да е толкова благословено и непогрешимо, че когато свидетелстваме пред другите хора за Бога, ние казваме „Бог ми каза това“ или „Бог ме накара да направя това.“ Но ако не внимаваме, ние безразсъдно можем да се подхлъзнем в обичайните изрази за това, което Бог ни е казал да направим.

Някои християни почти никога не говорят за някое свое действие или решение, без преди това да кажат, че Бог им е казал да направят това или онова. Но много често след това житейските обстоятелства в живота на такъв човек ясно му показват, че Бог **не** му е казал да направи едно или друго нещо, а той погрешно е разбрал Неговите указания, което е възможно да се случи на всеки християнин. Съществува една неосъзната представа за непогрешимост в израза „Бог ми каза да направя това.“ Не е ли по-добре вместо този израз, да казваме „Вярвам, че Бог ще ми позволи да направя това?“

Нека да осъзнаем, че ние може би грешим. Въпреки, че сме доста сигурни в сърцето и в разума си за посоката, в която ни води Бог, **не е добре да твърдим, че притежаваме непогрешимо знание**, което не подлежи на съмнение, когато говорим с другите хора. Например благословиите, които Христос ни дава в победния живот – в 9-те съставни части на „плода на Духа“ (Гал.5:22) са толкова чудесни, че ние сме изложени на опасността **да си мислим повече за благословиите, а не за Този, който ни ги дава**.

Свръхестествената радост, която нищо не може да победи и е независима от всички обстоятелства, се превръща в толкова чудесно изживяване, че ние можем, даже без да осъзнаваме това, да започнем да си мислим повече за тази „радост на Господа,“ отколкото за самия Господ. А Той иска ние да се покланяме и да прославяме не плода на Духа, а самият Дух. Добре е винаги да помним следния израз на Спържън: **„Погледнах към Исус и гълъба на мира влетя в сърцето ми. Погледнах към гълъба на мира и той отлетя.“** Християнинът, който изцяло вярва в Господа за победата много скоро разбира, че много от християните около него не виждат истината за победата и не вярват, че Христос им я е дал. Такъв християнин може да общува с християни, които са по-възрастни от него и много по-дълго са живели с Господа, но въпреки това да не живеят в тайната на победата.

А сега стигаме до опасността от гордостта. Почти без да съзнава това, християнинът, който знае тайната на победния живот, може да каже някои критични или пренебрежителни думи към друг християнин, който не знае тази тайна или погрешно да коментира някоя грешка или провал на този човек. Една от опасностите на победния живот е знаещият тайната човек да каже на незнаещият: **„Аз съм по-свят от теб.“** Веднага щом каже или си помисли това, победата ще напусне човека, който знае тайната, защото той е извършил грях.

Трябва да разбираме за тази опасност, за да се пазим от нея. Християнинът който знае тайната и живее победен живот **с нищо не е по-добър от плътския християнин**, който демонстративно извършва грехове. Егоистичната природа и на двамата е еднаква и е безнадеждно греховна. Единственото добро нещо в живота на християнина, който живее победен живот е Христос; **ние не заслужаваме доверието на Христос; славата, честта и победата са единствено Негови**. Поради това истинската победа трябва да ни запазва

смирени и тя ще го прави. Но въпреки това е тъжен факта, че доста хора напуснаха конференцията, посветена на победния живот, където Господ беше приет от участниците в цялата Му пълнота и влязоха в победата, а след това се върнаха в църквите си, за да се отнасят пренебрежително или критично към другите християни и даже към своя пастор, който може би не е видял и не е приел истината за победата чрез вярата в Христос. Такова поведение дискредитира скъпоценното послание на победата, нананява Господа в дома на неговите приятели и разбира се, прави почти невъзможно да се предаде истината за победата на хората, които не знаят за нея.

Истински побеждаващият християнин винаги говори смирено на другите, с ясното съзнание за собствената си природна греховност и безпомощност и за перфектната обич, която е любезна и не се самоизтъква, не се държи непристойно, не държи сметка за злото и никога не отпада (1 Кор. 13:4-8).

Съществува и опасността да бъдем невъзприемчиви и неподлежащи на обучение. Например, имаме човек, който е влязъл в победния живот чрез вярата в Христос. Но от Светия Дух идва нова осветляване на Божието Слово, ново познание за нещата, което преди е било непознато, нова мъдрост, идваща от Бога. Това е порой от светлина, която огрява задължения, които преди са били обърквания. Този човек е способен да съветва другите както никога до сега. Всичко това не е измислица, а е реално и изпълнено с живот. Човекът възхвалява Бога с мълчалива благодарност. Но после друг християнин казва, че този човек, който живее победен живот е направил или казал нещо, което е погрешно. Другият християнин може да не познава Христос като победа над всичко, а критикуваният е напълно наясно с факта, че неговият критик не познава победния живот.

И тук идва опасността. Този победоносен християнин може да си каже: „Моят критик не може да ми каже нищо, защото не знае тайната на победата. **Светия Дух не е направил Библията да е разбираема за него така, както я е направена разбираема за мен. Той не притежава светлината, която имам аз.**“ Поради това сърцето на критикуваният човек остава затворено за критиката и така той става невъзприемчив и неподлежащ на обучение. А казаното от критичния човек може да истина и да е дошло от Бога, който го е изпратил. Дано Бог да ни освободи в победа от трудно доловимата опасност на нежеланието да се учим от хората, които може да не са напреднали толкова в християнския живот като нас.

Напълно завършения и побеждаващ християнин може да се научава от критиката на невярващи хора! **И често пъти той трябва да прави това.** Победният живот не е гаранция за всезнание и за безгрешност в познанието. Смирението на разума, желанието да се учим от всяка критика към нас и след това с благодарност да приемаме истината, която може да се съдържа в тази критика (което почти винаги е така), а нашата предпазна мярка против опасността да не искаме да се учим.

Да се пазим от самонадеяността и удовлетвореността. След като човек е разпознал опасността да бъде избутан отвъд Божиата воля, идва ред на **опасността от потъване под нивото на Божиата воля.**

Виждаме, че победата над греха е изцяло поради Божиата милост; че не е нужно, нито пък можем да я спечелим чрез някакви наши дела. Ние се радваме, че сме научили, че можем да позволим на Бога да спечели тази победа и че Той изобилно потвърждава клетвата Си, че Той ще направи това, когато ние вярваме в Него. И тук идва опасността от самонадеяното упование в Божиата милост и в замяната на вярата със самонадеяността и с представата, че имаме патента за свободата. Ние сме свикнали с представата, че колкото повече учим Библията, толкова по-победоносни ще бъдем, че колкото повече време прекарваме в молитва, толкова по-победоносни ще бъдем. Видяхме, че даже нашите добри дела не могат да завоеват победата ни над греха и че тайната е в простата вяра в достатъчността на Божиата милост. При това положение ние сме изкушавани да си помислим, че не е нужно да сме толкова усърдни в изучаването на Библията или в молитвения си живот, защото „Христос върши всичко.“ Ние пропадаме в поражението в мига, когато бъдем измамени и възприеме тази лъжа на Сатаната.

Наистина, победата се постига чрез вяра; но вярата трябва да бъде хранена, а това не може да стане без ежедневното хранене от Библията и от ежедневната среща насаме с Бога чрез молитва. Новото изживяване на свобода от властта на греха чрез достатъчността на Христос трябва да доведе до повече, а не до по-малко време, прекарано в изучаване на Библията и в молитва. Не можем да опознаем продължителността на победния живот, ако разчитаме на Божиата милост и пренебрегваме възможностите да общуваме с Него.

Никой християнин НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА не трябва да се осмелява да пренебрегва писаното слово на Библията. Един млад християнин, който видял Христос като победа над греха и се е зарадвал от новата благословия на свободата и силата, разговарял с един дългогодишен свещеник за това. Стариият свещеник го посъветвал: „Дръж се здраво за Библията.“ После разказал на младия християнин как отново и отново в християнската история през вековете както отделни християни, ката и цели групи са катастрофирани, понеже са считали, че те, чрез Христос и Светия Дух, който е в тях, имат всичко, от което се нуждаят и поради това могат да обръщат малко внимание на Библията. Не трябва да потъваме под нивото на Божиата воля и да сме небрежни към задълженията си при общуването с другите

хора около нас. Християните, които са намерили радостта и благословията на дълбоките неща на Бога, често пъти са небрежни с спазването на уговорените срещи с приятелите си, немарливи са в отговарянето на писмата, безразсъдно се отнасят с парите, тук не говорим за честността, а просто за точността и за разумното боравене с парите.

Християнинът, който вярва в Христос за пълната победа, опозорява Христос, ако не си създава и не поддържа репутация на напълно надежден човек, на когото може винаги да се разчита в контактите си с всеки човек. Пропускът да се яви на уговорена среща точно на минутата, да бъде педантично точен при изпълнението на всяка малка и голяма задача, не може да бъде извиняван с това, че по-висшите интереси на Бога са попречили за изпълнението на по-маловажните неща.

В Бога няма по-маловажни неща. Светият Дух е Личност на подредеността, на точността и на ефективността; ако нашия живот не е ярка демонстрация на това, причината е, че ние всъщност не сме Му позволили да управлява живота ни. Бог държи на местата им слънцето и луната, земята и звездите и те се движат по предвидими и ясно очертани пътища. Не би ли трябвало да Му позволим да направи много повече за нас, които сме членове на Тялото Христово? Във всяка благословия има съответстваща опасност. Например, в това, че знаем за чудната благословия, че нашият Господ веднага ще опрости греховете ни, ще ни очисти и ще ни възстанови, когато ги изповядаме пред Него и когато вярваме в Него, се крие опасността, че можем да започнем да гледаме твърде лековато на греха: да допускаме прекъсване на живота ни в победата, все едно, че в края на краищата това не е толкова важно нещо.

Удовлетвореността от поражението е опасност за победния живот. Няма никакво съмнение, че не трябва да казваме, че искаме да извършваме грехове, за да изобилства милостта (Рим.6:1), но въпреки това, несъзнателно можем да изпаднем в това опасно поведение. Немалко християни, които познават Христос като победа ще свидетелстват, че когато научили от собствения си опит, че е възможно незабавно и пълно възстановяване след провала, те започнали са допускат прекъсванията в победния живот и провалите в живота си, докато тези грехове се превърнали в очаквани, а не в неочаквани, греховете станали обичайни, а не необичайни и даже се превърнали в навик. О, тогава наистина това е трагедия! И Бог трябва да навлезе дълбоко в такъв човек, който се е молил за Божията милост, преди Той да може да върне обратно човека в обичайната победа. Може да има нужда от духовна хирургия, която ще причини страдание, преди да се излекува това заболяване. Но, слава на Бога, Великият Лечител, който е готов и способен да направи това, а след като това бъде направено, ние трябва да Го хвалим за това, което е направил, въпреки че сме си мислели, че Той ще ни изостави, докато ни е оперирал и е протичало болничното лечение. Но защо трябва създаваме нуждата Исус да ни лекува? Ние никога не трябва да загубваме ужаса си от греха, ако подобно на Христос, възприемаме греха така, както Той гледа на него. **Не трябва да сме толерантни към греха, а трябва да го мразим и да го считаме за отвратително и адско нещо, каквото то наистина е.**

А сега стигаме до изкушенията на трудно различимия и рафиниран грях, който е извършван на високо ниво. Мистерията на нашата греховна природа и хитрините на Дявола са такива, че понякога християнинът, който живее победен живот, може да извърши отвратителен грях. Не трябва да се опитваме да обясним тази тайна, но историята като от времето на написването на Новия Завет и от тогава до сега дава много примери за това. В живота на духовната сила и победа има нещо, така че при най-малките прояви на неверие се изваждат на показ някои от най-ужасните грехове на откровена неморалност и деградация.

Хората, които са били във висините с Господа, могат да пропаднат до низините. Нека да разпознаваме тази опасност; нека признаваме тази възможност на нашата изцяло греховна природа; и след това нека отново да се поставяме под властта на нашия свят Господ и отново да вярваме в Него заради Неговата достатъчност да ни предпазва, за да не отречем Неговото име и че сме Негови слуги. Поуката от тази опасност е следната: „След като сме опознали най-доброто, което Христос ни предлага, нека да не приемаме нищо, което е по-некачествено от най-доброто, защото само заради едно мигновено колебание ще се озовем в смъртоносна опасност.“ Ако ще се подхлъзнем при най-малкото изкушение, ако ще установим, че грехът е влязъл в нас чрез неверието ни в достатъчността на нашия Господ, тогава нека веднага да спрем всичко, което правим и да отделим нужното време, за да се изповядаме пред Него, да Го молим за прошка и за цялостно изчистване и веднага да повярваме, че Той ще ни възстанови напълно и ще ни даде победата.

Сатаната иска ние да си мислим, че поради това, което може би правим в момента за Господа, ние трябва да изоставим за по-късно въпроса да станем изцяло свети. Ако в края на работния ден извършим някакъв провал, вероятно след като сме работили упорито през целия ден, или когато се подготвяме да се пенсионираме, ние ще бъдем изкушени да си помислим, че физически и умствено ние вече сме твърде уморени за да обмислим провала си и да се молим Господ да ни го опрости и че е по-добре да се насипим и на следващата сутрин ще позволим на Господа да ни очисти от греха. Такова мислене е смъртоносно опасно! Дано Бог да ни предпази с цел никога да не посмеем да си легнем да спим с неизповядан грях в сърцето си и така съзнателно да изгубим победата, която е наша в Христос. Не са малко християните, които

са имали такава погрешна представа за Божията милост и не са позволили на Господа да изчисти греховете им и на следващата сутрин, и са започвали още един ден на поражение. „*Ето, сега е благоприятното време*“ (2Кор.6:2) не само за спасението от наказанието заради греха, но и за спасението от властта на греха и за възстановяване в това спасение, ако поради липсата на вяра сме се отрекли от нашия Господ. Единствената безопасна молитва на християнина, който живее в победата е: Господ „*ме направи да ходя по високите си места*“ (Ава.3:19 – мой превод).

Още няколко опасности пред победния живот. Опасно е да си припомним най-добрите благословии на победата в Христос и да си мислим, че тези най-добри благословии никога няма да се повторят. Това изкушение е почти неизбежно, защото новите благословии на победата, когато човека за пръв път е повярвал в победата в Христос, са толкова нови и неочаквани, поразителни и задоволяващи. Ние можем да се върнем с умиление в спомените си за тези моменти и несъзнателно да предположим, че никога вече няма да имаме толкова богата благословия, каквато имахме в миналото. А това означава да отричаме достатъчността на Божията милост и че Бог е един и същ „вчера, днес и завинаги.“

Опасно е да считаме, че бъдещето е времето, когато ще имаме най-добрата благословия на Бога. Бог иска **сега** да имаме най-доброто от Него. Да поставяме най-доброто в миналото или в бъдещето е опасност, в която Сатаната иска да ни държи. Но достатъчността на милостта на Господа е еднаква както в миналото, така и в бъдещето и за нея Светия Дух казва в Библията за настоящето: „*Моята милост ти е достатъчна*“ (2Кор.12:9). Самото име на нашия Йехова – Исус е в сегашно време: „*Аз съм.*“

Друга опасност е свързана с отношенията между мъжете и жените в духовния живот. От текстовете в Библията, от опита ни в брачните отношения и от здравия ни разум стигаме до заключението, че задълбочените духовни отношения трябва да се подчиняват на обичайните житейски правила, според които задълбочените духовни връзки трябва да са между хора от един и същи пол, а не между хора с различен пол. Изключение от това правило са хората, които Бог е събрал заедно в живота им и ги е съединил чрез брака. Не че има нищо неестествено или нездравословно, когато мъже и жени, по-млади или по-стари, разговарят правилно или се молят заедно на своя Господ. Но тъй като е „светъл ангел,“ Сатаната може да отведе двама души до такава духовна близост и зависимост един от друг, което не е от Бога и може да доведе до нещастие в живота им, както и на хората около тях.

Накрая, нека да разпознаваме опасността поради дълбочината и силата на духовния ни живот да станем „нехуманни,“ да престанем да сме хора. Да престанем да бъдем „човек“ означава да не сме от Господа. **Ние живеем не само духовен, но и телесен живот.** Ние живеем сред хора, които също имат човешки тела, живеем в свят на основателни временни интереси, както и на вечни интереси. Нека да не правим грешката и да не живеем така, че хората около нас да оставят с впечатлението, че ние се интересуваме само за душите им, но не и за телата им. **Нека да бъдем хора, да бъдем любезни и милостиви.** Нека съзнателно да проявяваме човешка заинтересованост, за да създаваме точки на контакт с хората около нас, които не знаят нищо за духовните интереси, които са толкова ценни за нас.

Някои от най-великите духовни водачи, някои от хората, които са били използвани като посланици на Христос, са имали следните хобита: обучение, музика или нещо подобно, които Бог благословено е дал на тях и на другите хора. Такова хоби държи християнина в контакт със съвременния свят, който е направен от Бога. Това ни служи като „стръв,“ която християнина може да използва, за да привлече вниманието на човека до него и чрез тази „стръв“ да го отведе при Христос и до победния живот.

Не трябва да се страхуваме от здравословния смях и развлечения. Ако отидем да гледаме тенис или бейзбол, нека да не правим това по такъв начин, че хората да усещат, че не се интересуваме от играта, а просто искаме да сме с невярващите си приятели и търпеливо очакваме да дойде нашето време, за да говорим за наистина важните неща. Това не е победа. **Може да изглежда рязко, но ще кажа, че това е проява на аскетизъм и даже на формализъм, но поне другите хора възприемат така това поведение.**

Бог иска да ни освободи от опасността на тесногърдието в победния живот. Ако не притежаваме музикални способности, нека да хвалим Бога за това и да го молим да ни направи способни да възпитаме в себе си тази способност, за да можем да Го хвалим. Това не означава, че трябва да пеем само църковни песни и химни. **Има огромно количество друга музика, която не е дело на дявола, която Бог използва, за да ни държи заедно с приятелите ни по един радостен и здравословен начин.**

Нека да бъдем много внимателни и учтиви към хората. Християните, чиито житейски интереси са дълбоко духовни, често пъти са упреквани, че им липсва вежливо и любезно отношение към другите хора. Това не трябва да е така, защото това поведение опетнява Господа. **Вярващият християнин не трябва да е небрежен към социални правила за доброто отношение и поведение: добри маниери, добро излъчване, искрена любезност и позитивно отношение към другите хора.** Бог никога не изисква от нас да сме неучтиви и нечувствителни към нуждите на хората около нас. **Нека да не се заблуждаваме и да не позволяваме на огромните нужди на хората около нас или на църквата на получават голямата част от времето и енергията**

ни и така да лишаваме любимите си хора в семейството, които Бог ни е поверил като наше скъпоценно служение.

Съпрузите или съпругите, които са намерили Христос като своя победа, често пъти жадуват да споделят тази благословия с възможно най-много хора и поради това пренебрегват своя дом – децата или брачния си партньор, с които Бог иска те щедро да споделят любовта си и за тях да се грижат преди всички други хора.

Понякога християните, които се радват в Христос на победата, трябва да *„се научат първо да показват благочестие към домашните си“*, помнейки че *„ако някой не се грижи за своите си и най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата и е от безверник е по-лош“* (1Тим5:4,8).

Победният живот е единственият всестранно развит живот на земята. Този живот се живее чрез тяло, разум и дух - и то победоносно и в трите направления, в близост с хората около нас.

Трябва винаги да внимаваме и да сме чувствителни за приближаването на врага по хилядите начини, чрез които той ще се старее да намери пукнатина в бронята ни. Трябва да избягваме следната опасност: не трябва да мислим повече за Сатаната, отколкото мислим за Христос. Трябва да разбираме ужасната реалност на съществуването на Сатаната; трябва да изучаваме текстовете в Библията, в които се говори за нашия Противник, за да можем да знаем всичко, което Бог иска ние да знаем за него. А след това ние трябва да отклоним вниманието си от Сатаната и да го фокусираме в Исус. Защото сред всички тези неща, ни сме *„повече от победители чрез Този, който ни е възлюбил“* (Рим.8:37). *„Но благодаря на Бога, който винаги ни води в победно шествие в Христос и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието за Него“* (2Кор.2:14).